

I

Ένα κομμάτι ξύλο, που μπορεί να μιλάει, να γελάει, και να κλαίει.

Ήταν μιά φορά.....

Ένας Βασιλιάς... θα μαντέψατε φυσικά έξυπνοι μικροί αναγνώστες.

Όχι παιδιά πέσατε έξω.

Ήταν μιά φορά: ένα κομμάτι ξύλο, ένα απλό συνηθισμένο Σχιζόξυλο. Βρισκόταν μαζί με πολλά άλλα κομμάτια, έξω στο δάσος, πάνω σε μιά πελώρια στέβια από ξύλο. Ένας αμαξηλάτης ήρθε, τα φόρτωσε όλα στην αμαξία του, και ξεκίνησε για την πόλη να τα πάει στον μαραγκό Τόνιο.

Τα ξύλα πριονίστηκαν, και πελεκήθηκαν, ώστε τον κρύο χειμώνα, να ζεσταθεί το σπίτι στο σπινθηροβόλο Τζάκι.

Τι τύχη...όταν ο Τόνιο παρατήρησε μιά Σχίζα. Ήταν τόσο ωραία, δεν είχε κανένα κλαδί, γι'αυτό την τοποθέτησε σε μιά γωνιά στο εργαστήρι του, και σιέφθησε.

Ένα καλό λείο κομμάτι, θα ήταν κρίμα να καεί.

Ο Τόνιο, ήταν πολύ καλός τεχνίτης, και ήταν παντού γνωστός. Τον φώναζαν βέβαια μάστορα Δαμάσκηνο, γιατί η μεγάλη χοντρή μπλέ μύτη του, γυφά γυάλιζε όπως ένα ώριμο Δαμάσκηνο, που ανέπαφο κρέμεται στο δένδρο.

Μιά μέρα, ο μάστορας Δαμάσκηνος, πήρε μιά παραγγελία, να κατασκευάσει ένα τραπέζι. Όπως κοίταζε στο εργαστήρι του για το κατάλληλο ξύλο, παρατήρησε την Σχίζα στην γωνιά. Έτριψε χαρούμενος τα χέρια του και φιθύρισε.....Το κομμάτι μούρχεται, σαν να τό φώναξα. Θα δώσει ένα καλό ποδάρι του Τραπεζιού.

Πήρε το κοφτερό Τσεκούρι, για να το ξεφλουδίσει. Το πρώτο χτύπημα, έπεσε πάνω στο ξύλο.

Ήου... Ήου...μουρμούρισε κλαίγοντας ξαφνικά μιά λεπτή φωνούλα.

Όχι τόσο άγρια να χτυπάς, όχι τόσο κακά.....

Γιὰ το θεό... Τι ήταν αυτό; Εμβρόντητος κοίταξε ο μάστορας Δαμάσκηνος γύρω του. Κανένα δεν είδε. Κοίταξε κάτω από το τραπέζι με την πλάνη, κανείς. Στην κλειστή ντουλάπα κανείς. Στο καλάθι με τα πριονίδια, και τις πλάνες κανείς. Άνοιξε την πόρτα και κοίταξε στο δρόμο κανείς..... Παράξενο. Ψευτογελώντας έξεσε το αυτί του, και είπε. Πολύ φυσικό. Το βρήκα. Την φωνούλα την φαντάστηκα. Άς πιάσουμε πάλι δουλειά. Έπιασε σφιχτά το τσεκούρι, και χτύπησε πιο δυνατά από την άλλη φορά.

Ήου πόσο πονάει... αντήχησε ξανά η ίδια φωνούλα.

Ο μάστορας Δαμάσκηνος πάγωσε. Από τον φόβο του πετάχθηκαν τα μάτια του έξω, άνοιξε το στόμα του, και η γλώσσα του κρεμάστηκε έξω από τα χείλια του τόσο μακριά, όπως το νερό του συντριβανιού. Μετά από λίγο ξαναβρήκε την γλώσσα του, αλλά έτρεμε τόσο φριχτά, και αναρωτήθηκε φελλίζοντας. Από που μπορεί να έρχεται αυτή η φωνούλα που κλαίει; Το ξύλο εδώ δεν μπορεί να κλαίει, και να χτυπιέται, όπως ένα μικρό παιδί. Δύνατον θα μου φάνηκε..... Μήπως δεν είναι ένα ξύλο όπως όλα τα άλλα; Μήπως κάποιος το πριόνισε για να κάνει μια θέση να κρυφθεί; Αλλά δεν υπάρχει θέσις; καλή. Περίμενε θα σου φερθώ γλυκά, θα σε βοηθήσω να βγεις έξω....

Μιλώντας έπιασε το αθώο ξύλο με τα δύο του τα χέρια, και άσπλαχνα την κοπάνισε πολλές φορές στον τοίχο..... Μετά, στάθηκε τελείως ακίνητος και άκουε προσεχτικά. Έβαλε το κεφάλι του στο ξύλο και αφουγκραζόταν. Πέρασαν πέντε λεπτά, όλα ήταν ήσυχα τίποτα δεν κουνιόταν. Ε. αυτό

είναι για γέλια... Χα... Χα... Γέλασε ο θαρραλέος θαρραλέος μαραγκόσκιαι ανακάτεψε τα μαλλιά του. Πως μπορεί να είναι κάποιος τόσο βλάκας; Την φωνίτσα αληθινά την φαντάστηκα. Τόση ώρα χαμένη. Μπρος ξανά στην δουλειά. Κι όμως ακόμα φοβόταν. Άρχισε να σιγοτραγουδά εύθυμα.... το έκανε μόνο και μόνο, για να πάρει θάρρος. Με το τσεκούρι δεν τολμούσε να χτυπήσει το μαγεμένο ξύλο. Θα το μεταχειριστώ λίγο καλύτερα. Το τοποθέτησε πάνω στον πάγκο με την πλάνη, κατέβασε μια άλλη πλάνη

πιδό μακριά από τον τοίχο, και άρχισε να το πλάνιζει.

Άλλη μία φορά το ξύλο κρυφογέλασε... Άκουσε είμαι τόσο ευάλωτος στο γαργάλημα....

Αυτό ήταν πολύ για τον μάστορα Δαμάσκηνο. Σαν κεραυνόπληκτος, έχασε τις αισθήσεις του και έπεσε λιπόθυμος στο πάτωμα.

Όταν ήρθε ξανά στα συγκαλά του, και άνοιξε τα μάτια του, παρατήρησε πως ήταν στο πάτωμα.... Θα έπρεπε να τον βλέπατε. Δκίνητα γουρλωμένα μάτια πρόσωπο ταραγμένο και η χοντρή του μύτη να στέκεται στο μέσον σαν ένα μαύρο γιαλιστερό Δαμάσκηνο.

./.

Ο Μάστορας Τσεπέττο, παίρνει το κομμάτι το ξύλο.

Εαφνικά χτύπησε η πόρτα.

Αμέσως περάστε, φώναξε ο μαραγκός που ακόμα καθότανε στο πάτωμα.

Ένας πελώριος ηλικιωμένος, μπήκε. Ήταν ο Τσεπέττο. Όταν τα παιδιά ήθελαν να τον θυμώσουν, τον φώναζαν Κίτρινο Σπίνο. Αυτό το όνομα το χρωστούσε στην κίτρινη περούκα του. Ο Τσεπέττο γινότανε αμέσως, πυρ και μανία, όταν άκουγε να τον φωνάζουν Κίτρινο Σπίνο. Και στον θυμό του δεν τον αναγνώριζες.....

Καλημέρα μάστορα Τόνιο, είπε ο Τσεπέττο. Τι κάνεις καθισμένος στο πάτωμα; Διδάσκω στα μερμήγκια την Α, Β.

Πολύ γούστο θα έχει.

Τι σε φέρνει σε μένα Τσεπέττο;

Όχι τίποτα το ιδιαίτερο μάστορα Τόνιο. Θα ήθελα να μου κάνεις μιιά χάρη. Σήμερα το πρωί, είχα μιιά σπουδαία ιδέα.

Ας την ακούσουμε ....είπε ο μαραγκός, και σηκώθηκε από το πάτωμα.

Θα ήθελα να σκαλίσω ένα ξύλινο ανδρείκελο ένα Φασουλή, στον οποίο να μάθω να χορεύει πάνω στο σχοινί, και να κάνει Ειφασκία. Μετά μαζύ, θα γυρνάμε τον κόσμο, και θα κερδίζω το φαμί μου. Ποιά γνώμη έχεις γι' αυτό μαραγκέ Τόνιο;

Είναι μιιά σπουδαία ιδέα Κίτρινε Σπίνε, φώναξε δυνατά μιιά λεπτή φωνούλα.

Όταν ο Τσεπέττο να-φον-φωνάξουν Κίτρινε Σπίνε άκουσε να τον φωνάζουν, έγινε από τον θυμό του, κόκκινος σαν ντομάτα, και αποπήρε τον μαραγκό οργισμένος.

Γιατί με προσβάλεται;

Ποιός;

Εσείς με φωνάξατε Κίτρινε Σπίνε.

Όχι εγώ.

Ποιός λοιπόν; Μήπως εγώ ο ίδιος; Μή λέτε φέμματα εσείς το είπατε.....

Όχι.

Ναι.

Όχι.

Ναι.

Άρχισε να ανάβει ο καβγάς. Από τα λόγια ήρθαν στα έργα. Αρπάχθηκαν από τους γιακιάδες, χτυπιόντουσαν γρατζουνιόντουσα, δαγκωνόντουσαν, μέχρι που εξαντλήθηκαν, και οι δύο εντελώς.

Δαχανιάσμένοι, στάθηκαν οι δύο καυγατζήδες, ο ένας απέναντι στον άλλον.

Ο Τσεπέττο κρατούσε την τραγιάσκα του Τόνιο στο χέρι του. Ο μαραγιάς Δαμάσκηνος είχε αρπάξει την περούκα του Κίτρινου Σπίνου. Μετά από λίγο, αφού παρατηρούσαν ο ένας τον άλλον, είπε ο μαραγιάς Τόνιο.

Δός μου την τραγιάσκα μου.

Εάν εσύ μου δώσεις την περούκα μου.

Γελώντας αντάλλαξαν οι δύο ηλικιωμένοι την λεία τους. Έδωσαν τα χέρια, και υποσχέθηκαν να μην ξαναμαλλώσουν πιά, και να παραμείνουν πιστοί φίλοι.

Τώρα λοιπόν αγαπητέ Τσεπέττο σε τι μπορώ να σε εξυπηρετήσω;

Ψάχνω ένα κομμάτι ξύλο για τον Φασουλή μου, έχεις κανένα να κάνει;

Ο Τόνιο πήρε το κομμάτι το ξύλο από το τραπέζι, που τόσο φόβο του είχε προκαλέσει, και θέλησε να τον δώσει στον φίλο του.

Βουπι... Το ξύλο ~~επλάχθηκε~~ ~~τινάχθηκε~~ από το χέρι του μαραγιού Δαμάσκηνου, υπελόγισε κατά προσέγγιση, και κατάφερε στο ισχνό καλάμι του ποδιού του φτωχού Τσεπέττο, ένα φοβερό κτύπημα.

Άου... Άου... έτσι καταλαβαίνεις την φίλα μάστορα Τόνιο; μου σκότωσες το πόδι μου... Άου...

Δεν το έκανα εγώ πρίστεφέ με.

Το έκανα εγώ μόνος μου.

Το ξύλο ήταν.

Μην μιλάς τόσο ηλίθια. Εσύ μου χτύπησες το πόδι.

Αυτό δεν είναι αλήθεια.

Ψεύτη.

Τσεπέττο μη με προσβάλλεις, γιατί θα σε πω Κίτρινε Σπίνε .

Γάιδαρε.

Βόδι.

Κίτρινε Σπίνε.

Βλάχα. Πλήθμε.

Κίτρινε Σπίνε.

Τρεις φορές Κίτρινε Σπίνε, αυτό γιά τον Τσεπέττο ήταν πολύ.

Σαν τρελλός έπεσε πάνω στον μαραγκό, και ο καυγάς έγινε πιο θερμός από πριν. Τελικά, ο μαραγκός Τόνιο, είχε δυό κόκκινες γρατζουνιές στην χονδρή δαμασκινηή μύτη του. Του Τσεπέττο του έλειπαν δυό συνεχόμενα κουμπιά από σακάκι του. Έτσι έγιναν πάτσι. Έδωσαν τα χέρια και υποσχέθηκαν εκ νέου αιώνια φιλία. Ο Τσεπέττο πήρε το ξύλο, ευχαρίστησε τον μάστορα Δαμάσκινο, και αν και το πόδι του τον πονούσε, γεμάτος χαρά ξεκίνησε γιά το σπίτι του κουτσαίνοντας.

./.

Η Γέννηση του Πινόκλιο---- Η πρώτη ανοήστου του.

Ένα μικρό δωμάτιο σε επίπεδο χόμα, ήταν όλο το σπίτι του Τσεπέττο. Είχε ένα μοναδικό παράθυρο, και ήταν πολύ φτωχικά επιπλωμένο. Μία κλονισμένη καρέκλα, ένα ετοιμόροπο κρεβάτι, ένα κεντημένο από τα σκουλήκια τραπέζι, αυτά ήταν όλα τα έπιπλα του φτωχού ανθρώπου.

Στην γωνία ήταν μία μικρή σιδερένια κρεβάστρα θερμάστρα, στην οποία έκαίγε μία φωτιά. Η φωτιά ήταν διακοσμητική, ακριβώς όπως και το τσουκάλι πάνω στην θερμάστρα, από το οποίο τσουκάλι, ζωγραφισμένο ανέβαινε ένα πικνό σύννεφο καπνού-ατμού.

Όταν ο Τσεπέττο γύρισε στο σπίτι, έπιασε αμέσως δουλειά, και άρχισε να σκαλίζει τον Φασουλή. Τον βασάνιζε όμως μία σκέψη. Τι όνομα να του δώσει; Εσφηνικά πετάχθηκε επάνω, χτύπησε το μέτωπό του, και φώναξε.....

Ναι.... Πινόκλιο θα τον βγάλω. Είναι ένα πολύ ωραίο όνομα που θα του φέρει τύχη. Είχα γνωρίσει μία ολόκληρη οικογένεια Πινόκλιο Πατέρα, μητέρα, και τα παιδιά τους. Ήταν όλοι πολύ ικανοί, και πήγαν πολύ καλά στην ζωή τους.

Ένας μάλλιστρά από αυτούς, έγινε βοηθός Μπάτλερ, σε ένα λαδύσιο σπίτι στην πόλη. Εφόσον ο Τσεπέττο, είχε βρεί το όνομα, άρχισε να εργάζεται με διπλό ζήλο. Ήδη μπορούσες να διακρίνεις τα μαλλιά, το μέτωπο, και τα μάτια του Φασουλή.

Εσφηνικά ο Τσεπέττο, σταμάτησε σαστισμένος.....

Τα ξύλινα μάτια στριφογύριζαν σαν γκαζές, και τον κοίταζαν ψυχρά, και διαπεραστικά. Ο Τσεπέττο θύμωνε αμέσως, όταν κάποιος τον κοίταζε έτσι. Και για αυτό τον ρώτησε οργισμένος.

Τι με κοιτάξεις έτσι διαπεραστικά, χαζέ ξύλινε Γουρλομάτη, Καμμία απάντηση.

Δυσχερестημένος ο Τσεπέττο, συνέχισε την εργασία του, και σκάλλισε την μύτη.

Μία κλινοβέργια έκπληξες. Η μύτη μεγάλωνε, και μεγάλωνε, και σε λίγο έγινε μία μύτη μακριά και σουβλερή, σαν ένα καρτόνι.

Όλες οι προσπίψεις να την κόψει, και να την στρογγυλέψει, απέβησαν μάταιες.

Όσο περισσότερο έκοβε ο Τσεπέττο, τόσο γρηγορότερα μεγάλωνε η μύτη.

Τελικά την αφήσε να μεγάλώνει όσο ήθελε.

Υπομονετικά συνέχισε να εργάζεται, και σχημάτισε το στόμα. Μόλις το ετοίμασε αυτό άρχισε να γελάει, και να κάνει γκριμάτσες. Σταμάτη να γελάει βλακωδώς..

είπε ο Τσεπέττο οργισμένος. Αλλά τα λόγια του πήγαν χαμένα. Σταμάτη να γελάει, στο λέω για τελευταία φορά. Το στόμα δεν γελούσε πιά, αλλά τώρα είχε βγάλει την γλώσσα έξω. Ο Τσεπέττο δεν ήθελε να δειξει ότι συνέχιζε να τον ενοχλεί.

Έκανε πως δεν τον κοίταζε, και συνέχισε να εργάζεται ήσυχα. Το Πηγούνι, τον λιμό, τους ώμους, το σώμα, τους βραχίονες, τα χέρια, έγιναν από τον καλλιτέχνη, άφογα. Ο Τσεπέττο σκαλίζει τα πόδια, όταν παρατήρησε, πως κάποιος του είχε βγάλει την περούκα από το κεφάλι.

Κοίταξε, και τι είδες;

Ο Φασουλης κρατούσε την ξανθή περούκα στο χέρι του.

Πινόκιο, δος μου πμέσως πίσω την περούκα. Το παλιόπαιδο όμως, είχε βάλει την περούκα πάνω στο κεφάλι του, και την είχε σχεδόν χαλάσει.

Η αναιδής συμπεριφορά του Φασουλή, έκανε τον Τσεπέττο, να χάσει τελείως το κέφι του. Λυπημένος, και απροσηχασμένος, είπε στον Πινόκιο. Τι κέρδισα με σένα;

Ήθελα να σε κάνω έναν ωραίο, και καλό Φασουλή και τώρα, είσαι ένας αλήτης προτού ακόμα να ετοιμαστείς. Φοβάμαι είσαι ένα δυστυχισμένο παιδί... και σκούπισε ένα δάκρυ. Καλύτερα να σταματούσε να τον σκαλίζει, αλλά δεν είχε τελειώσει ακόμα τα πόδια του. Τελικά μόλις ολοκλήρωσε το έργο του, τούρθε μια κλωτσιά στην μύτη. Δεν κέρδισα τίποτα, Ψιθύρισε... έπρεπε νωρίτερα να το είχα σκεφθεί. Τώρα είναι πολύ αργά.

Αλλά ήταν μόνο η αρχή..... Ο Τσεπέττο πήρε την ξύλινη κούκλα, και την έστησε όρθια, στο πάτωμα, για να τις μάθει να περπατάει. Τα πόδια του Πινόκιο ήταν ακόμα άκαμπτα, και δεν μπορούσε να περπατήσει. Ο Τσεπέττο τον πήρε από το χέρι, και του έδειξε πως να βάζει πρώτα το ένα πόδι μπροστά, και με-τά-μετά το άλλο. Σε, λίγο γίνηκαν τα πόδια του ευλγιστα, και ο Πινόκιο τώρα μπορούσε να περπατάει ολόγυρα στο δωμάτιο.

Ο Πινόκιο κοίταζε όλο προς την πόρτα, έκανε ένα πήδημα, και βρέθηκε να τρέχει στο δρόμο. Ο φτωχός Τσεπέττο, έτρεξε πίσω του, αλλά δεν μπορούσε να τον προφθάσει. Ο Πινόκιο έτρεχε σαν λαγός. Πως χτύπαγαν τα ξύλινα ποδάκια του, πάνω στο λιθόστρωτο... Εκατό χωριατόπαιδα με τα ξύλινα τσοκαρά τους, που έρχονται στην εκκλησία, δεν θα έκαναν τόσο πολύ θόρυβο.

Σταματήστε τον, Σταματήστε τον, φώναζε ο Τσεπέττο. Αλλά οι Διαβάτες σταμάτησαν και κοίταζαν με θαυμασμό τον ξύλινο Φασουλή, να τρέχει σαν κυνηγόςκυλο.

Άρχισαν να γελάνε δυνατά, τόσο δυνατά, όσο δεν μπορεί κανείς να φαντασθεί. Ευτυχώς ήρθε εκεί ένας αστυνομικός, που άκουσε τον θόρυβο, και σκέφθηκε, πως κάποιο άλογο, θα είχε δραπετεύσει. Γι' αυτό στάθηκε με ανοιγμένα πόδια στο μέσον του δρόμου, για να εμποδίσει, κάποιο μεγαλύτερο ατύχημα.

Ο Πινόκιο από μακριά κατάλαβε πως ο αστυνομικός, θα του απέκλειε τον δρόμο. Πανούργος όμως όπως ήταν, έτρεξε με όλη του την δύναμη, σαν να πετούσε, και θέλησε να περάσει να-- ανάμεσα στα ανοιγμένα του πόδια, για να ξεφύγει. Είχε κάνει όμως λάθος στους υπολογισμούς του. Με μία μοναδική κίνηση του χεριού του, ο αστυνομικός, έπιασε τον Δραπέτη. Μαντέψτε πως. Η μύτη του Πινόκιο, ήταν η δυστυχία του. Ήταν τόσο πολύ μακριά... Ο αστυνομικός την άρπαξε, και την κρατούσε σφιχτά. Παρέδωσε αμέσως, το παλιόπαιδο, στον Τσεπέττο. Αυτός θέλησε να του τραήξει τ'αυτί, αλλά δεν έγινε τίποτα. Μαντέψτε γιατί...

Στην βιασύνη του ο καλός άνθρωπος, είχε ξεχάσει να του σκαλίσει αυτιά. Άρπαξε τον μικρό από το σβέριο, για να τον φέρει στο σπίτι. Ο Πινόκιο τον εμπόδιζε όσο μπορούσε, αλλά τίποτα δεν τον βοήθησε. Γεμάτος θυμό ο Τσεπέττο είπε. Εμπρός στο σπίτι. Έχουμε να μιλήσουμε σοβαρά οι δυό μας. Ο Πινόκιο φοβήθηκε πολύ και ξεπλώθηκε φαρδιά πλατειά στο δρόμο. Δεν άργησε, να μαζευτούν οι άνθρωποι γύρω του, και να γίνει μία φοβερή οχλαγωγία. Καθένας έλεγε την γνώμη του. Καυμένο φτωχέ Φασουλή έχεις δίκιο, που δεν θέλεις να πας στο σπίτι. Ο Τσεπέττο είναι ένας χοντράνθρωπος, και θα σε ξυλοκοπήσει μέχρι θανάτου. Άλλος... Ο Τσεπέττο ήταν πάντα άδικος. Κάποιος άλλος... Ένας απάνθρωπος είναι, ένας άστοργος γονέας. Με αυτό το τερας, ο αθώος Φασουλής έχει ξεφύγει. Έκαναν τόσο ξεσηκωμό, που ανάγκασαν τον αστυνομικό να επέμβει.

Συνέλαβε τον Τσεπέττο, και τον οδήγησε στην φυλακή. Ο δυστυχισμένος γέρος δεν

φερεικαμιά αντίρρηση. Αναστέναξε και είπε....

Εγώ ο αμυαλος, έκανα τόσο κόπο, να φτιάξω ένα αξίο, και ικανό μικρό από ξύλο.

να σκαλίσω. Ο καθένας θα ήταν ποιο έξυπνος από μένα.

Φτωχέ Τσεπέττο, αυτή ήταν μόνο η αρχή. Εάν μάντευε πόσα βάρσανα και προβλή-
ματα θα του δημιουργούσε ο Πινόκλιο, θα ήταν τελείως απελισμένος.

Ο Πινόκιο, και ο γρύλος που μιλούσε.

Ο Τσεπέττο λουπόν, ρίχτηκε άδικα στην φυλακή, και ο Πινόκιο το παλιό παιδο, ήταν ελεύθερος. Όσο μπορούσε πιο γρήγορα, έτρεξε στο σπίτι. Η πόρτα ήταν ακόμα ανοιχτή, μπήκε μέσα, και την έκλεισε με πάταγο πίσω του. Μετά, κάθισε στο πάτωμα, στο μέσον του δωματίου, και άρχισε να παίρνει βαθιές εισπνοές. Βέβαια η ανακούφισίς του δεν διήρησε πολύ, όταν ξαφνικά άκουσε ένα συγανό Κρι, Κρι, Κρι. Ανησυχος κέττα- κοίταξε γύρω του, και φώναξε: Ποιός είναι εδώ; Εγώ... φέλλισε μία τρυφερή φωνούλα. Ο Πινόκιο γύρισε, και είδε, ένα μεγάλο Γρύλο, που σερνότανε, αργά στον τεττό- τοίχο. Ποιός είσαι εσύ; Είμαι ο Γρύλος που μιλάει, και κατοικώ σ' αυτό το σπίτι, πάνω από ένατό χρόνο. Το οπόλον από σήμερα μου ανήκει. Συμπλήρωσε ο Πινόκιο βάνουσα. Λουπόν καλά να είσαι, αλλά εξαφανίσου... Όπως θέλεις. Αλλά πριν σε αποχαρι- τίσω, θέλω να σου δώσω μία συμβουλή. Δεν με ενδιαφέρει... αλλά άντε κάνε γρήγορα... Άσχημα έρχονται όλα στην ζωή, για τα παιδιά που δεν ακούνε τους γονείς τους, και αυθαίρετα φεύγουν από το σπίτι τους. Τρέχουν στην δυσ- τυχία, και για την ανυπακοή τους, κάπου, κάποτε, θα μετανοήσουν. Κήρυττε όσο θέλεις γέρο Γρύλε, και τετέριζε, όσο επιθυμείς. Εκτός τούτου, εγώ φεύγω, αύριο από το σπίτι. Μετά μπορείς να εγκατασταθείς ξανά. Δεν μου αρέσει εδώ. Εάν μείνω, κάποιος θα με στέλνει τα πρωινά στο σχολείο, και εγώ θα θα πρέπει να διαβάζω. Δεν έχω την παραμικρή επιθυμία... Μ' αρέσει, να κυνηγάω πεταλούδες, και να ανεβαίνω στα δέντρα, να κατεβάζω φωλιές πουλιών. Ηλίθιε... ξέρεις ποσο μακριά μπορεί αυτό να σε φέρει; Σε λίγο θα γίνεις ένας μεγάλος γάιδαρος, και όλοι θα γελάνε μαζί σου. Κλείσε το στόμα σου Γρύλε, Μάντη της συμφοράς... τον έβρισε ο Πινόκιο. Όμως ο γέρο Γρύλος, που σοφός και έξυπνος ήταν, δεν προσβλήθηκε από την θρασυτήτά του, και συνέχισε στον ίδιο τόνο. Εάν δεν θέλεις να πάς στο σχολείο, τότε μάθε μία εργασία, για να μπορείς να κερδίζεις καθημερινά το ψωμί σου. Ο Πινόκιο ακούγοντας τις καλές συμβουλές, είπε ειρωνικά. Εέρεις Γρύλε, ποιά εργασία, μου αρέσει καλύτερα;

Όχι. Πρόσεξε λοιπόν. Να τρώω καλά, να πίνω, να παίζω, και να περιπλανιέμαι στους δρόμους. Αυτή είναι η ωραιότερη δουλειά. Όπως σου αρέσει... αλλά πρόσεχε καλά. Όλοι όσοι φέρονται έτσι, καταλήγουν να υποφέρουν ή στο νοσοκομείο, ή στην φυλακή. Πρόσεξε τα λόγια σου γέρο Γρύλε Μάντη στις συμφορές... Γιατί θα θυμώσω... Φτωχέ Πινόκιο μου προκαλείς οίκτο. Και γιατί σου προκαλώ οίκτο; Είσαι ένα ανδρείκελο, και το χειρότερο, είσαι ξεροκέφαλος. Ο Πινόκιο σηκώθηκε από το πάτωμα, αφρισμένος από τον θυμό του. Άρπαξε ένα όλινο σφυρί από τον μπάγιο, και το εκσφεντόνισε έναντι του Γρύλου. Ίσως ήθελε να στοχεύσει δίπλα, αλλά το σφυρί βρήκε τον Γρύλο κατακοιτάει. Ο Φτωχός Γρύλος, μπόρεσε μόνο Κρι, Κρι, Κρι, να φελλεσει, μετά κόλλησε πεθνημένος στο τοίχο.

Ο Νεογνός, που το σκάει από το αυγό.

Εν τω μεταξύ, βράδυασε, και ο Πινόκιο άρχισε να πεινάει. Πάνω στην σιδερένια θερμάστρα ήταν ένα τσουκάλι. Όταν ο Πινόκιο θέλησε να σηκώσει το καπάκι, αντιλήφθηκε, πως το τσουκάλι ήταν ζωγραφισμένο στο τοίχο. Πεινάσμενος όπως ήταν, άρχισε να τρέχει, πάνω κάτω στο δωμάτιο. Έβγαλε έξω όλα τα συρτάκια και άνοιξε όλα τα μπαουλάκια. Αχ... να έβρισκε ένα κομμάτι φωμί, ως ήταν και τελείως ξερό. Θα αρκείτο και σε μία πολυκαιρισμένη ξερή κόρα. Αλλά δεν βρήκε απολύτως τίποτα. Η πείνα δυνάμωνε, και ο Πινόκιο άρχισε να χασμουριέται. Άνοιξε τελείως το στόμα του γιατί νόμιζε ότι θα πεταχθεί το στομάχι του έξω. Αποθαρρυσμένος, και απελπισμένος, άρχισε να μονολογεί κλαίγοντας. Ο Γρύλος που μιλούσε, είχε δίκιο για μένα, και ήθελε το καλό μου. Αλλά ήμουν ισχυρογνώμων, και κακός, Δεν υπήκουσα στον πατέρα μου, και έφυγα μακριά απ αυτόν. Εάν ο Τσεπέττο ήταν εδώ... Όμως εξ αιτίας μου, βρίσκεται τώρα στην φυλακή, και εγώ πεθαίνω εδώ στο σπίτι, από πείνα. Η πείνα είναι μία φρικτή αρρώστια. Αλλά τι ήταν αυτό; Τι βρισκόταν μέσα στο σωρό των σκουπιδιών; Ο Πινόκιο πετάχθηκε επάνω, το σήκωσε, και φώναξε ενθουσιασμένος: Ένα αυγό... Ένα αυγό... Ο πεθαμένος από την πείνα Πινόκιο, δεν μπορούσε να πιστέψει στην τύχη του. Κρατώντας το αυγό με τα δυό του χέρια, το πέπλιζε στα μαγουλά του, το φιλούσε, το χάιδευε. Τώρα θα ψήσω ένα αυγό. Είπε τρισευτυχισμένος. Να το κάνω αυγό μάτι, ή να το βράσω, να το κάνω μελάτο. Πιό ωραίο, θα είναι μάτι. Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Στον τοίχο κρεμόταν ένα τηγάκι. Το ξεκρέμασε, και το έβαλε πάνω στην θράκα, στα κάρβουνα, όπου ο Τσεπέττο έβραζε τα κάρβουνα την κόλλα. Βούτυρο, ή τίποτα άλλο λιπαρό, δεν είχε. ο Πινόκιο έχυσε νερό στο τηγάκι, και φύσηξε την θράκα, για να μεγαλώσει η φωτιά. Το νερό άρχισε να αχνίζει, πήρε το αυγό, και το χτύπησε στην άκρη του τηγανιού. και... Πιπς, Πιπς. Τον χαιρέτησε ένα όμορφο ποικιλόχρωμο πουλάκι.

που πέταξε από το αυγό και στάθηκε πάνω στο χερούλι του τηγανιού, και άρχισε να τακτοποιεί τα φτερά του, και να τα καθαρίζει. Μετά, υποκλίθηκε μπροστά στον Πινόκιο, και τραγούδησε με καθαρή φωνή.

Μικρέ μου φίλε σέυχαριστώ. Σήμερα με απελευθέρωσες. Θα πετάξω γρήγορα από εδώ, για να πάω στο μοναχικό δάσος. Μισοπετώντας έφυγα από τους γονείς μου πέφτοντας έξω από την φωλιά, και κοιμήθηκα μαγεμένος εκατό χρόνια, σ' αυτό το άσπρο σπίτι. Αντίο... Γεία χαρά Διαβολόπαιδό μου. Χαιρέτησε μου τον πατέρα. Αυτός που υπηρετεί την αμυγαλιά, θα μετανοήσει πολύ πικρά. Με γουρλωμένα μάτια, και ανοικτό στόμα, τα τσόφλια του αυγού ακόμα στα χέρια του, άκουσε το τραγούδι του μικρού πουλιού. Μετά ο μικρός τραγουδιστής, πέταξε από το παράθυρο--ανοχτό παράθυρο, μακριά. Ο Φασουλής έκλαιγε με χοντρά δάκρυα, και είπε.

Ο Γρύλος, και το πουλάκι, είχαν δίκιο. Θα πεθάνω από την πείνα. Αχ να μην είχα φύγει... Πρέπει να εξιλεωθώ, πεθαίνοντας από πείνα.

Όλο και χειρότερα γουργούριζε το στομάχι του. Ήταν ήδη πολύ βράδυ.

Ο Πινόκιο δεν ήξερε τίποτα να τον βοηθήσει, παρά να τρέξει στην τύχη, μήπως έβρισκε κανέναν άνθρωπο, να του δώσει τίποτα να φάει. Αυτή ήταν η μοναδική του σκέψη.

Ο Πινόκιο πάει να ζητιανέψει. Τα καμμένα πόδια.

Ήταν μιιά τρομακτική νύχτα. Με κρότο έπεφταν κεραυνοί και βροντές, 'Ο ουρανός φαινότανε σαν να ήταν μιιά θάλασσα από φωτιά. Μαζύ σφύριζε ένας κοφτερός κρύος άνεμος, σήμωνε σύννεφα σκόνης, και κουνούσε τα δέντρα που δυνατά αναστέναζαν. Ο Πινόκιο φοβόταν πολύ την καταιγίδα. Αλλά τώρα ή πείνα του ήταν μεγαλύτερη από τον φόβο. Πήρε ένα δρόμο ανάμεσα στα χωράφια, και σε λίγο έφθασε σε ένα μικρό χωριό. Παντού σιωπή και βαθύ σκοτάδι. Οι πόρτες και τα παράθυρα ήταν ερμητικά κλειστά. Κανένας σκύλος δεν κυκλοφορούσε στους δρόμους. Το χωριό φαινότανε σαν έρημο.

Γεμάτος απελπισία, έπιασε ένα κουνούρι μιιάς πόρτας και αρχισε να το χτυπάει δυνατά και συνέχεια. Κάποιος θα με ακούσει, σκέφθηκε γεμάτος ελπίδα.

Σωστά. Ένας γέρος άνοιξε το παράθυρο. Φορούσε στο κεφάλι του μιιά σκούφια του ύπνου, και μούγκρισε με αποδοκιμασία: Ποιός είναι με τέτοιο καιρό;

Είσαθε τόσο καλός, δώστε μου σας παρακαλώ ένα κομμάτι φωμί, γιατί πεθαίνω από την πείνα. Απάντησε ο Πινόκιο.

Περίμενε λίγο θα σου φέρω.

Ο άνδρας όμως σκέφθηκε: Κάποιο από αυτά τα αλητόπαιδα και αυτή τήν φρενιά θα είναι που χτυπάν τα κουνούρια στις πόρτες, για να ενοχλούν τον αξιοπρεπή κόσμο στον ύπνο τους.

Μετά από λίγο, ήλθε ο γέρος ξανά στο παράθυρο, και φώναξε:

Έλα κράτα ανοιχτό το καπέλλο σου. Όμως ο Πινόκιο δεν είχε καπέλλο, γι αυτό σταθηκε κάτω από το παράθυρο μέ ανοιχτά τα χέρια ώστε να αρπάξει το κομμάτι το φωμί, σαν να ήταν μπάλα.

Τότε χύθηκε επάνω του μιιά λειάνη γεμάτη νερό.

Έγινε μούσκεμα από πάνω μέχρι κάτω. Λυπημένος σαν ένα βρεγμένο σκυλί περπάτησε ξανά για το σπίτι.

Έξαντλημένος από τήν κούραση και την πείνα, και τρέμοντας από το κρύο, έφθασε. Διόμα σιγοδιασπασμένα κάρβουνα, στην λειάνη που έβραζε την κόλλα ο Τσεπέττο. Ο Πινόκιο τα φύσηξε λίγο και ζέστανε τα χέρια του. Κατόπιν έφερε την παλιοκαρέιλα, μπροστά στην θράνα. Τα υγρά παγωμένα πόδια του, τα ακούμπησε στην άκρη της λειάνης, και αποκοιμήθηκε.

Σιγά, σιγά, άρχισαν να παίρνουν φωτιά τα πόδια του από την θράνα και σε λίγο έγιναν στάχτη, από τα γόνατα και κάτω. Ο Πινόκιο ροχάλιζε, και δεν αντιλήφθηκε τίποτα. Στο χάραμα ξύπνησε, γιατί κάποιος χτυπούσε την πόρτα. Ποιός είναι; Ρώτησε ο Πινόκιο ακόμα κοιμημένος.

Χασμουρόταν και ανοιγόκλεινε τα μάτια του.

Εγώ. Ήρθε η απάντησις. Ήταν ο Τσεπέττο.

Χαρούμενος πετάχθηκε επάνω, για να τραβήξει τον σύρτη στην πόρτα,
αλλά μετά από δυό τρία βήματα έπεσε κάτω.
Ήτανε τέτοιο θόρυβο σαν να έπεφτε από το πέμπτο όροφο πάνω στις γλάστρες
ένα σακί, γεμά το μαχαιροπήρουνα.
'Ανοιξέ μου επιτέλους Φώναξε ο Τσεπέττος ανυπόμονα.
Πατέρα αγαπημένε Πατέρα δεν μπορώ. Έβλαιγε με λυγμούς ο Πινόκιο
αβοήθητος στο πάτωμα.
Γιατί δεν μπορείς;
Μου κατάφαγαν τα πόδια.....
Ποιος σου έφαγε τα ποδια;
Η Γάτα είπε ο Πινόκιο ,που είδε μπροστά του την γάτα να παίζει
με ένα ροκανίδι..
Στο λέω για τελευταία φορά ,ανοιξε μου ,γιατί θα σε δώσω στην γάτα.
'Αου... Δεν μπορώ να σταθώ όρθιος ,πλιστεφε με . Τώρα σε όλη μου την
ζωή θα γλιστρώ στα γόνατα.
Ο Τσεπέττο σιέφθηκε.. Πάλι ο Πινόκιο θέλει να με περιπαίξει, κι αυτό
πρέπει μία και καλή να σταματήσει- σταματήσει.
Αρπάχθηκε από το περβάζι του παραθύρου και τον τοίχο, και σαν
πH- Πυροσβέστης ,πήσε- πήδησε στο δωμάτιο.

Το πρόγευμα του Πινόκιο.

Όταν ο Τσεπέττο μπήκε στο φτωχικό του, αντίκρυσε την εικόνα της συμφοράς. Με κατακαμμένα πόδια, ο φτωχός Φασουλής, καθόταν σκλαδόν στο πάτωμα, και θρηνούσε.

Ο Τσεπέττο τον πήρε στην αγκαλιά του και προσπάθησε να τον παρηγορήσει. Φτωχέ μου μικρέ Πινόκιο, είπε γεμάτος συμπόνοια. Πως έκαφες τα πόδια σου; Δεν ξέρω αγαπημένε πατέρα, αλλά πλινθιά, ήταν μια φρικτή νύχτα, που δεν θα την ξεχάσω ποτέ στην ζωή μου. Αστραφτε και βροντούσε, και φοβήθηκα πάρα πολύ. ~~Ότι-πάθετε-~~ Αλλά ο Γρύλος που μιλούσε μου είπε. Σου αξίζει ότι και να πάθεις, γιατί είσαι ένα πολύ κακό παιδί. Του είπα. Παψε... και εκείνος μου είπε. Είσαι ένα Ανδρείμελο, και έχεις ένα ξύλινο κεφάλι. Και τότε εγώ του πέταξα το σφυρί, και εκείνος πέθανε. Αλλά ήταν ένοχος. Δεν ήθελα να τον σκοτώσω. Έβαλα και ένα ^{τηγαλάκι} στην θράνα, αλλά το πουλάκι πέταξε και είπε. Αντίο χαιρέτησέ μου τον πατέρα. Κάποιος θα μετανοήσει πικρά. Πεινούσα όλο και περισσότερο, και μετά, ο γέρος κύριος με την σιούφια κοίταξε έξω από το παράθυρο και μου είπε.

Έλα ανοίξε το καπέλλο σου. ~~Κάτι~~ Και μούρθε στο κεφάλι μια λεκάνη γεμάτη νερό. Δεν έκανα τίποτα κακό ένα κομματάκι φωνή ζητιάνεφα. Μετά πήγα σπύτι και πεινούσα όλο και περισσότερο. Και είχα επίσης, βρεγμένα κρύα πόδια. Στην φωτιά θέλησα να τα ζεστάνω, και τα πόδια μου κήνιαν. Τώρα έχω ακόμα πείνα, και καθόλου πόδια.. Ου ου, ΟΥ.....

Ο Τσεπέττο από το τραύλισμα του Πινόκιο κατάλαβε πολύ καλά ότι ο μικρός πέθαινε από την πείνα.

Έβγαλε από την τσέπη του τρία Αχλάδια, του τα έδωσε και είπε. Τα είχα αγοράσει για να τα φάω για πρόγευμα. Φάτα, και θα γίνεις ξανά χαρούμενος. Τα έχεις περισσότερη ανάγκη από μένα.

Είσαι πολύ καλος, ξεφλούδισε μου τα

Να στα ξεφλούδισω; Εκπλητος κούνησε το κεφάλι του ο Τσεπέττο. Είσαι τόσο κακομαθημένος, και μίζερος. Αυτό είναι πολύ κακό Πινόκιο. Δεν πρέπει να είσαι εκλεκτικός στο φαγητό σου, γιατί δεν γνωρίζεις τι θα συμβεί στην ζωή σου.

Έχεις δίκιο πατέρα, αλλά δεν τρώω ποτέ φρούτα με την φλούδα, γιατί με ~~πενάει~~ ^{πεταράζει} στο στομάχι μου.

Με αγγελική ύπομονη, έβγαλε το μαχαίρι του ο Τσεπέττο και καθάρισε στον μικρό τα Αχλάδια. Τα φλούδια τα τοποθέτησε καθαρά πάνω στο τραπέζι. Ο Πινόκιο είχε από 'το πρώτο αχλάδι, μόνο το κοτσάνι του στο χέρι, και θέλησε να το πετάξει. Ο Τσεπέττο τούπιασε το χέρι και του είπε. Σιγά αγαπητέ μου αυτό το βάζουμε μαζί με τα φλούδια. Αλλά εγώ δεν τρώω ποτέ τα κοτσάνια. Φώναξε εξοργισμένος ο Πινόκιο.

Ποιός ξέρει... με καταπληκτική ηρεμία ο Τσεπέττο.

Τα κοτσάνια τοποθετήθηκαν πάνω στην φλούδες στο τραπέζι.

Μετά ο Πινδίκιο αφού είχε καταβροχθήσει τα αχλάδια, χασμουρήθηκε απολαυστικά και μετά με κλαψιάρικη φωνή εξακρίβωσε. Πεινάω ακόμα.

Αγαπητό μου παιδί, δεν υπάρχει τίποτα πιά. Τίποτα;

Μόνο τα φλούδια και τα κοτσάνια. Ας δοκιμάσω μιιά φορά μιιά φλούδα. Την έφαγε αφού την κρέτησε για λίγο στο στόμα του. Μετά έφαγε και τ άλλο και στο τέλος και τά κοτσάνια και τους σπόρους.

Όταν στο τραπέζι δεν υπήρχε πιά τίποτα ο Φασουλής έτριψε την κοιλιά του με τα χέρια του, και είπε Τώρα αισθάνομαι πολύ καλά. Ήδες; Δεν είχα δίψα; Δεν πρέπει κανείς να είναι μίζερος γιατί ποτέ δεν ξέρει τι θα συμβεί στην ζωή του. Έχεις πολλά να μάθεις ακόμα αγαπημένο μου παιδί.

Ο Πινόκιο αποκτά καινούργια πόδια----- Το Αλφαβητάριο.

Μετά το πρόγευμα ,θα ήθελε πολύ ο Πινόκιο να χοροπηδήσει.
Αλλά αυτό ήταν αδύνατον, γιατί δεν είχε πιά πόδια. Λυπημένος, κάθησε για λίγο στην καρέκλα, και μετά άρχισε να κλάιει.

Όσο το πρωινό δεν απάσχολησε ο θρήνος του τον Τσεπέττο. Γιατί ήθελε ο Πινόκιο, να τιμωρηθεί για την απείθεια του.

Μετά από κάποιο διάστημα ,είπε ο Τσεπέττο.

Γιατί να σου φτιαξω καινούργια πόδια, για να το σιάσεις ξανα;

Όχι... Όχι ολόλυζε ο Πινόκιο. Από σήμερα ,θα είμαι καλός.....

Στο υπόσχομαι.

Ναι , Ναι . απάντησε ο Τσεπέττο. Πολλά υποχρονται τα παιδιά.

Όχι σοβαρά το λέω. Στο υπόσχομαι πατέρα. Θα πάω στο σχολείο και θα σε κάνω χαρούμενο.

Πάντα η ίδια ιστορία όταν ανάγωγα παιδιά θέλουν κάτι .

Μα δεν είμαι σαν τα άλλα παιδιά . Είμαι πολυ καλύτερος, και δεν λέω φέμματα. Σου το υπόσχομαι αλλη μιá φορά. Θέλω να κάνω κάτι σωστό.

Να σου φέρω χαρά, και να σε βοηθήσω όταν θα είσαι ανήμπορος από τα γηρατειά.

Ο Τσεπέττο είχε ακόμα ξυνισμένο πρόσωπο. Μα τα μάτια του ήταν βουρκωμένα, και η καρδιά του ήταν θλιμμένη, για τον ακρωτηριασμένο φασουλή.

Χωρίς να πει κουβέντα ,έπιασε δουλειά. Διάλεξε δυό κομμάτια ξύλα ,

και άρχισε να τα πελεκάει. Μετά από μία ώρα, τα καινούργια πόδια,

ήταν έτοιμα. Κανένας καλλιτέχνης ,δεν θα μπορούσε ,να τους δώσει καλύτερη φόρμα. Κλείσε τα μάτια σου και κοιμήσου για λίγο . Διέταξε

ο Τσεπέττο. Ο Πινόκιο αποκοιμήθηκε. Ο Μάστορας κόλλησε τα καινούργια πόδια στα γόνατα. Τόσο καλά ,που κανείς δεν θα πρόσεχε την διαφορά.

Τώρα που ο φασουλής είχε καινούργια πόδια, ήταν τρισευτυχισμένος...

Πηδούσε γύρω στο δωμάτιο, έκανε καμιά δωδεκαριά τούμπες, χτυπούσε τα χέρια του, και είπε.

Πατέρα είσαι τόσο καλός μαζί μου. Τώρα θέλω να πάω στο σχολείο.

Έχεις δίκιο γυέ μου.

Δεν έχω όμως τίποτα να φορέσω.

Ο Τσεπέττο ήταν πολύ φτωχός ,δεν είχε ούτε μιá δεκάρα στην τσέπη του, αλλά ήθελε να τον βοηθήσει.

Του έφτιαξε ένα κουστούμκι από χρωματιστό χαρτί, Παπούτσια απο φλούδες δένδρου, και μιá κάπα από άσπρο φως.

Ο Πινόκιο έχυσε νερό σε μιá λεκάνη και καθρεφτίστηκε.

Γύρισε αριστερά ,δεξιά ,πίσω, και είπε Τώρα είμαι ένας κομψός κύριος.

μη βιάζεσαι τον συμβούλεψε ο Πατέρας του Είμαστε φτωχοί άνθρωποι και δεν μπορούμε να αγοράσουμε κανένα ακριβό ύφασμα. Σημείωσε το.

Ο Πινόκιο δεν άκουγε με ευχαρίστηση τις νουθεσίες του.

Έστρεψε την συζήτηση αλλού και είπε.

Τώρα πού θα πάω σχολείο, μου λείπει το κυριώτερο.

Και αυτό είναι;

Το Αλφαβητάριο.

Από που θα το πάρουμε;

Το πουλάει το Βιβλιοπωλείο.

Και πως θα το κληρώσουμε;

ΔΕΝ έχω λεφτά.

Ούτε και εγώ είπε ο πατέρας λυπημένος.

Ο Πινόκιο, που δεν έπαυε να είναι ένα χαρούμενο παιδί στεναχωρήθηκε.

Ένα παιδί καταλαβαίνει, και αισθάνεται πόσο πικρό είναι να είσαι φτωχός.

Μείνε για λίγο μόνος σου διένοφε ο Τσεπέττο, την βαθειά σιωπή.

Φόρεσε το χοντρό παλτό του, και βγήκε έξω.

Μετά από λίγο γύρισε, φέρνοντας ένα Αλφαβητάριο, για τον μικρό του.

Το παλτό δεν το είχε πιά. Ο φτωχός ήταν μόνο με το πουκάμισο, ενώ έξω χιόνιζε.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, ο Πινόκιο ρώτησε. Το παλτό σου Πατέρα.

Το πούλησα, ήταν πολύ ζεστό. Πάρε το Αλφαβητάριό σου.

Ο ξύλινος Φασουλής αισθάνθηκε έμεινη την στιγμή πόσο τον αγαπούσε ο Πατέρας του.

Πατέρα αγαπημένε μου πατέρα. Μπόρεσε μόνο να πει. Τον αγκάλιασε απέτ από τον λαιμό, κόλλησε επάνω του, και τον φίλησε τρυφερά.

Ο Πινόκιο πουλάει το Αλφαβητάριο, και πηγαίνει στο Θέατρο του Κασπερλε.

Το άλλο πρωί, ο Πινόκιο έβαλε παραμάσχαλα το Αλφαβητάριο, και ξεκίνησε για το Σχολείο. Χίλιες σιέφεις πέρναγαν από το μυαλό του. Έκτιζε μεγαλοπρεπή παλάτια στον αέρα, και μίλαγε μόνος του.

Τώρα πηγαίνω στο σχολείο, και μέχρι σήμερα το βράδυ, θα μπορώ να διαβάζω. Δύριο θα μάθω να γράφω, και μεθαύριο να μετράω. Έξυπνος όπως είμαι, σε λίγο καιρό, θα κερδίζω πολλά λεφτά, και πρώτα απ' όλα θα αγοράσω στον πατέρα μου, ένα καινούργιο παλτό. Θα πρέπει να είναι από εκλεκτό ύφασμα. Τι ύφασμα; Όχι ... Θα είναι από χρυσάφι και ασήμι, με κουμπιά από πολύτιμες πέτρες. Ο φτωχός άνδρας το αξίζει. Γυρνάει με το πουκάμισο για να πάω εγώ, μ' αυτό το βιβλίο στο σχολείο. Και με αυτό το κρύο.....

Ποτέ δεν θα πρέπει να το ξεχάσω, και πάντοτε να είμαι επιμελής.

Ο Πινόκιο ήταν ~~πολύ~~ τόσο πολύ βυθισμένος στα σχέδια του, ώστε μετά από πολύ χρονικό διάστημα, άκουσε την χαρούμενη μουσική, που αντηχούσε από μακριά. Αφουγκράστηκε προσεκτικά... Καθαρὰ άρχισαν να διακρίνονται τα φλάουτα Ντι ντι ντελ ντι-και το μεγάλο μπάσσο, Μπουμπουμπουμ.

Οι ήχοι έρχόντουσαν από την άλλη μεριά, από ένα μεγάλο δρόμο, που οδηγούσε στην θάλασσα. Εκεί μπροστά από την πόλη υπήρχε μία μεγάλη πλατεία.

Τι μουσική είναι αυτή; Κρίμα γιατί σήμερα θα πάω στο Σχολείο. Ειδεμή.....

Ήδη άρχισαν οι καλές προθέσεις του να κλονίζονται. Ο Πινόκιο έπρεπε να πάρει μιά πολύ δύσκολη απόφαση. Να πάει στο σχολείο, ή στην μουσική; Σήμερα θα ακούσω μουσική. Και αύριο θα πάω στο σχολείο.

Για το σχολειού υπάρχει πάντα καιρός, δεν τρέχει τίποτα.....

Έλεγε, και έκανε. Όλες οι καλές προθέσεις του ξεχάστηκαν. Άρχισε να τρέχει στον δρόμο, για να πάει έξω από την πόλη. Η μουσική ακουγόταν όλο και πιο καθαρά. Εντέλει έφθασε στην μεγάλη πλατεία, και είδε τους μουσικούς στην είσοδο μιάς ζωγραφισμένης πολύχρωμα παράγιας, και πάρα πολλούς ανθρώπους.

Ο Πινόκιο στράφηκε σε ένα αγόρι.

Τι μπορούμε να δούμε σ' αυτήν την παράγια;

Διάβασε την επιγραφή, και θα μάθεις.

Θα ήθελα να το κάνω, αλλά τυχαία σήμερα, δεν μπορώ να διαβάσω.

Φτωχέ βλάνα.... θα σου την διαβάσω εγώ.

Το Με-γά-λο-Θέ-α-τρο-του-Κάσ-περ-λε.

Η παράσταση έχει αρχίσει;

Όχι τώρα αρχίζει.

Τι κοστίζει η είσοδος;

20 δραχμές.

Ο Πινόκιο καιγόταν από περιέργεια, και δεν ντράπηκε να ρωτήσει το αγόρι.

Μπορείς να μου δανείσεις, μέχρι αύριο 20 δραχμές;

ήθελα να το κάνω, αλλά τυχαία δεν μπορώ σήμερα. Τον κορδιδεψε εκείνος.
 σου πουλάω το παλτό μου για 20 δραχμές. Τι να το κάνω ένα παλτό από πολύχρωμο
 καρτί; Όταν βρέξει θα γίνει πολτός στους ώμους μου.
 Αγόρασε τα παπούτσια μου.
 Πάντα μόνο φωτιά μπορείς νανάφεις.
 Τι λες για την κουκούλα μου;
 Μια κουκούλα από άσπρο φωμί. Θα μου την φάνε τα ποντίκια ανεβαίνοντας στο
 κεφάλι μου.
 Νευρικός στεκόταν ο Πινόκιο, πότε στο ένα πόδι πότε στο άλλο.
 Θα είχε το θάρρος να κάνει την τελευταία προσφορά του; Θυμωμένος πάλεψε με τον
 εαυτό του αλλά τελικά είπε.
 Δος μου 20 δραχμές γιαυτό το Αλφαβητάριο.
 Δεν αγοράζω τίποτα από άλλα παιδιά, είπε το έξυπνο αγόρι.
 Έλα εδώ. Για 20 δραχμές, το αγοράζω εγώ. Φώναξε ένας ρακοσυλλέκτης, ρακοσυλλέκ-
 τής, που εκείνη την στιγμή περνούσε σέρνοντας το κάρο του.
 Γράγορα έγινε η ανταλλαγή.
 Πινόκιο, Πινόκιο.....όλα τα ξέχασες. Τον φτωχό Τσεπέττο, που χθές σου αγόρασε
 το Αλφαβητάριο.....Γι' αυτό πούλησε το παλτό του. Και τώρα κάθεται στο σπίτι του
 και τρέμει από το κρύο.

Ο Πινόκιο και τα Ξύλινα αδέρφια του.

Όταν ο Πινόκιο, μπήκε μέσα στο Θέατρο, γινότανε ένας ξεσηκωμός. Η αυλαία είχε σηκωθεί, και η παράσταση είχε μόλις αρχίσει. Πάνω στην σκηνή, ήταν ο Κάσπερλε και ο Χάνσελε, που μάλλοναν μεταξύ τους, απειλούσε τον άλλον σε κάθε λέξη που ανταλάσσαν, με χτυπήματα με ξύλο, και χαστούκια. Οι θεατές, γέλαγαν δυνατά με τις ξύλινες κούκλες, οι οποίες ενεργούσαν, και χειρονομούσαν, έντονα, και έλεγαν μεταξύ τους τόσο χοντροκομμένα την αλήθεια, όπως οι άνθρωποι όταν είναι θυμωμένοι.

Ξαφνικά ο Κάσπερλε σταμάτησε. Σαστισμένος κοίταξε με ακίνητο βλέμμα στους θεατές, και έδειξε με το δάκτυλο, την τελευταία θέση. Τότε ξέσπασε... Μα τα φωτεινά αστέρια του ουρανού.....Είμαι ξύπνιος, ή βλέπω όνειρο; Δεν τολμώ να πιστέψω, αλλά εκεί πίσω κρύβεται ο δικός μας Πινόκιο.

Ναι. Ο Πινόκιο είναι. Φώναξε γοητευμένος ο Χάνσελε.

Πραγματικά, είναι ο Πινόκιο... Φώναξε και η Γκρέτελ που από τα παρασκήνια έβγαλε το κεφάλι της.

Πινόκιο. Πινόκιο. Φώναζαν όλες οι ξύλινες κούκλες μαζί, και πήδαγαν πάνω στην σκηνή. Ο αδελφός μας ο Πινόκιο.

Ο Κάσπερλε, υπερτόνιζε με τις φωνές του. Πινόκιο έλα πάνω σε μας. Έλα επάνω. Έλα στους ξύλινους αδελφούς σου.

Σαυτήν την ευχάριστη πρόσκληση, δεν μπόρεσε ο Πινόκιο να αντισταθεί. Πήδησε από την τελευταία θέση στην πρώτη σειρά, με ένα δεύτερο πήδημα πάνω στο κεφάλι του Μαέστρου, και με ένα τρίτο πήδημα βρέθηκε στην σκηνή.

Χαρές, αγκαλιές φιλιά. Ο Πινόκιο ήταν ευτυχισμένος σ' αυτό το τρλλό φύρδην, μ' ή μίγδν Η στιγμή ήταν πολύ συγκινητική, χωρίς αμφιβολία. Αλλά οι θεατές στην πλατεία, άρχισαν να ανυπομονούν, και φώναζαν, Συνεχίστε..... Θέλουμε να δούμε το έργο... Αλλά τους ξύλινους ηθοποιούς τι τους ενδιέφερε;

Ο θόρυβος έγινε ακόμα πιο δυνατός. Σήκωσαν τον Πινόκιο στους ώμους τους, και τον έφεραν θριαμβευτικά, στο φως της Ράμπας.

Τότε μπήκε στην σκηνή αυτός που έπαιζε τις κούκλες, ο οποίος ήταν τόσο πολύ άσχημος, που έστω και από μακριά να τον έβλεπες σου προκαλούσε φόβο.

Είχε μιά γενεάδα τόσο μαύρη σαν μελάνι, και τόσο μακριά, που έφθανε και σερνότανε στο πάτωμα. Το στόμα του ήταν τόσο τεράστιο, σαν ανοιχτός φούρνος, και τα μάτια του ήταν τόσο φωτεινά, σαν τα φανάρια του δρόμου. Στο χέρι του στροβυλιζόταν ένα μεγάλο μαστίγιο, από φείδι και ουρά αλεπούς πλεγμένο.

Στην ξαφνική εμφάνιση του θεατρώνη, βουβάθηκαν όλοι, κρατώντας την αναπνοή τους. Ο οποιοσδήποτε, θα μπορούσε να ακούσει τον βόμβο μιάς μύγας που θα πετούσε. Οι φτωχές κούκλες, άνδρες, και γυναίκες, έτρεμαν σαντα φύλλα της λεύκης.

Γιατί ενοχλείς την παράσταση μου; επέπληξε τον Πινόκιο. και η φωνή του ήταν τόσο αδρή και φρικτή, όπως ένας ανθρωποφάγος, που ήταν πολύ κρυωμένος. Συγνώμη αξιότιμη κύριε, τραυλίσσε ο Πινόκιο, δεν εφταιγα εγώ.

Φτάνει . Τώρα έμεις θα σε κρατήσουμε.

Όταν το έργο τελείωσε, ο θεατρώνης πήγε στην κουζίνα όπου ένα κριάρι γύριζε στην σούβλα σιγά σιγά. Ήταν το βραδινό του. Και επειδή έλειπαν λίγα ξύλα για να ψυθεί τελείως, φώναξε ο θεατρώνης τον Κάσπερλε και τον Χάνσελε , και τους διέταξε. Φέρτε μου τον ξένο Φασουλή εδώ . Τον έχω κρεμάσει σε ένα καρφί μέσα. Είναι από καλό ξύλο, μου φαίνεται, Μάλλον θα ψηθεί τελείως το κριάρι. Ο Κάσπερλε και ο Χάνσελε, δεν ήθελαν φυσικά να υπακούσουν, αλλά ένα άγριο βλέμμα του θεατρώνη αρκέσε και πήγαν. έφεραν τον Πινόκιο στην κουζίνα. Μάταια λύγιζε και χτυπιότανε σαν το χέλι στην στεριά:

Πατέρα... Πατέρα . βοήθησε με δεν θέλω να πεθάνω . δεν θέλω να κιάω.

Το Πυρεβέλε, Κανόνι πρέπει να φταρνιστεί.

Τον Θεατρώνη, τον έλεγαν Κανόνι. Φαινότανε φριχτός στην Θεά, ιδιαιτέρως εξ αιτίας της μαύρης του γενειάδας, που σαν ποδιά, σκέπαζε το στήθος του, και τα πόδια του. Αλλά στο βάθος δεν ήταν κακός άνθρωπος.

Όταν είδε τον τρεμάμενο Πινόκιο, να κλαίει, και να θρηνεί, τον λυπήθηκε. Αμύνθηκε για λίγο σ' αυτό το συναίσθημα, αλλά τελικά δεν κρατήθηκε, και άρχισε να φταρνίζεται δυνατά.

Ο Κάσπερλε, ο οποίος μέχρι εκείνη την στιγμή, ήταν συμμένος σαν μιάθλιμμέντ Λυγαριά, με το φτάρνισμα, έγινε χαρούμενος, και ψυθύρισε κλεφτά στο αυτί του Πινόκιο.

Ένα πολύ καλό σημάδι αδελφάκι. Ο Διευθυντής, έπρεπε να φταρνιστεί. Σε λυπάμαι..... Σώθηκες.

Όταν οι άλλοι άνθρωποι συγκινούνται, κλαίνε, ή σφουγγίζουν τα μάτια τους. Το Κανόνι, έπρεπε σ' αυτή την περώπτωση να φταρνιστεί. Όποιος τον γνώριζε μπορούσε να αντιληφθεί, ότι ήταν συγκινημένος.

Μετά το φτάρνισμα, το πρόσωπό του, έγινε πάλι άγριο., και διέταξε τον Πινόκιο:

Άφησε, τα ουρλιαχτά. Με πιάνει το στομάχι μου, από τους οδυρμούς σου. Ήδη με πιέζουν. Χάτσι, Χάτσι. Έπρεπε, άλλες δύο φορές, να φταρνιστεί.

Με τις υγείες σας, είπε ο Πινόκιο.

Ευχαριστώ πολύ. Ζούνε οι γονείς σου;

Ο πατέρας ναι. Την μητέρα, δεν την έχω γνωρίσει.

Ποιός ξέρει..... πόσο άσχημα θα ήταν για τον πατέρα σου, αν ήξερε, ότι θα σε έριχνα στην φωτιά. Φτωχέ άνθρωπε πόσο σε λυπάμαι..... Χάτσι, Χάτσι, Χάτσι τρεις φορές έπρεπε, να φταρνιστεί.

Με τις υγείες σας, είπε ο Πινόκιο.

Ευχαριστώ. Τελικά θα σε λυπηθώ. Κοίταξε δεν υπάρχει κανένα ξύλο για να ψηθεί τελείως το Κριάρι. Και εσύ έρχεσαι σαν να σε είχα παραγγείλει.

Τώρα όμως σε λυπάμαι, γι' αυτό θα ρίξω, μιά από τις δικές μου κούκλες στην φωτιά. Χέντα - Χωροφύλακες.

Στο παράγγελμα του, έμφανίστηκαν, δύο ψηλοί ισχνοί, πετσό και κόκκαλο Χωροφύλακες που φορούσαν στα κεφάλια τους παλιομοδίτικες περικεφαλαίες, και κουνούσαν, τα σπαθιά τους.

Με σκληρή φωνή διέταξε ο Διευθυντής.

Πιάστε τον Κάσπερλε, δέστε τον, και ρίξτε τον στην φωτιά. Το Κριάρι μου θα γίνει πολύ ωραίο.

Φανταστείτε τι φόβο πήρε ο φτωχός Κάσπερλε

Λύγισαν τα γόνατά του ,και έπεσε στο πάτωμα.

Όταν ο Πινόκιο,είδε αυτό το σπαρακτικό θέαμα, έπεσε στα πόδια του Διευθυντού Σπλαχνίσουτον κύριε Κανόνι...

Δεν υπάρχει κανένας Κύριος..... του απάντησε τραχιά.

Σπλαχνίσουτον ,κύριε Διευθυντά.....

Διευθυντής; Εδώ δεν υπάρχει κανένας Διευθυντής.....

Έλεος, κύρις Αυλικέ.....

Αυλικός;Εδώ δεν υπάρχει κανένας Αυλικός.....

Έλεος,κύριε Μυστικοσύμβουλε.....

Μυστικοσυμβουλος; Έδώ δεν υπάρχει κανένας Μυστικοσύμβουλος...

Σπλαχνίσουτον Ήξοχώτατε...

Στην προσφώνηση Ήξοχώτατε, στράβωσε το στόμα του Διευθυντή, από ένα μεγάλο χαμόγελο. Για μιá στιγμή έγινε πολύ προσοτός ,και ευγενής,και είπε στον Πινόκιο.

Τι θέλεις λοιπόν αγαπητέ μου από μένα;

Σας παρακαλώ για χάρη, για τον Κάσπερλε.

Δεν υπάρχει έλεος πιά. Ήσένα σε λυπήθηκα. Πρέπει κάποιον άλλον, να ρίξω στην φωτιά. Πρέπει να γίνει το Κριάρι μου.

Σ'αυτην την περίπτωση - περήφανα ανορθώθηκε ο Πινόκιο-και έριξε μακριά την σκούφια του,όπως ένας ήρωας- Γνωρίζω το καθήκον μου.

Εμπρός Χωροφύλακες. Δέστε με και ρίχτε με στην θράνα. Ο Κάσπερλε, ο καλύτερος μου φίλος, δεν θα πεθάνει εξ αιτίας μου.

Αυτά τα ηρωικά λόγια συγκίνησαν όλες τις παρευρισκόμενες κούκλες,που άρχισαν να κλαίνε. Επίσης και οι δύο Χωροφύλακες,έσκουζαν σαν μικρά παιδιά.

Το Κανόνι παρέμενε άτεγκτος ,και άσπλαχνος.Φαινότανε απαθής σαν κούτσουρο.

Αλλά μετά βαθμιαία συγκινήθηκε,έπρεπε 4,5,φορές να φταρνιστεί.

Πήρε τρυφερά στα χέρια του τον Πινόκιο.και είπε. Είσαι ένα αγαπητό ανθρωπάκι. Έλα δώσε μου ένα φιλί.

Σαν ένας Σκίουρος,σκαρφάλωσε ο Πινόκιο στην γενειάδα του ,και τούέδωσε ένα φιλί στην άκρη της μύτης του.

Έχω λοιπόν αμνηστευθεί; ρώτησε ο Κάσπερλε με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Πηρες χάρη. Είπε ο διευθυντής. Κούνησε το κεφάλι ,και στέναξε.

Δεν γίνεται τίποτα άλλο. Σήμερα θα φάω μισοψημμένο το Κριάρι. Αλλά άλλη φορά δεν προκειται αυτό να ξανασυμβεί.

Χαρούμενοι γιαυτήν την πρόσκαιρη χάρη,έτρεξαν οι ηθοποιοί στην σκηνή,

Άναφαν όλα τα φώτα,όπως σε μιá γιορτή,πήδησαν, και χόρεφαν, και διασκεδάσαν μέχρι τα μεσάνυχτα.

Ο Πινόκιο, λαμβάνει, 5 χρυσά νομίσματα. Η φίλιά του με την Αλεπού, και την Γάτα.

Το άλλο πρωί, φώναξε το Πυροβόλο, τον Πινόκιο, και τον ρώτησε.
Πως τον λένε τον πατέρα σου; Τσεπέττο. Και τι δουλειά κάνει;
Είναι φτωχός.

Πόσα κερδίζει;

Τόσα πολλά, που δεν έχει μιά δραχμή, στην τσέπη.

Το μοναδικό του Παλτό το έδωσε, γιά να μου αγοράσει, ένα Αλφαβητάριο.
Πόσο λυπάμαι τον φτωχό άνθρωπο. Να πάρε 5 Χρυσά και δώστου τα , με τους
χαιρετισμούς μου. Ο Πινόκιο, χιλιοευχαρίστησε τον Διευθυντή. Μετά αποχαι-
ρέτησε όλους τους Συγγενείς κατά σειρά, επίσης και τους χωροφύλακες, και
πήρε το δρόμο γιά το σπίτι.

Δεν είχε προχωρήσει πολύ, όταν συνάντησε, μιά Αλεπού, και μιά Γάτα
Η Αλεπού ήταν κουτσή, και η Γάτα τυφλή. Και οι δύο βοηθούσαν ο ένας τον άλλον
στην ζωή. Η άρρωστη Αλεπού, στηριζότανε γιά να περπατήσει πάνω στην τυφλή
Γάτα , και εκείνη είχε γιά οδηγό της την Αλεπού.

Καλημέρα Πινόκιο. Η Αλεπού χαιρέτησε φιλοφρονητικά .

Που ξέρεις εσύ πως με λένε;

Ξέρω πολύ καλά , τον πατέρα σου.

Τον είδες μήπως πρωτότερα ;

Εχθές, μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του.

Τι κάνει;

Ήταν με το Πουιάμισο, και έτρεμε από το κρύο.

Φτωχέ Πατέρα.....Αλλά Δόξα τω Θεώ, από σήμερα δεν θα ξανακρυώσει.

Πως έτσι;

Γιατί τώρα εγώ , είμαι ένας Ευγενικός Κύριος.

Η Αλεπού μόρφασε ειρωνικά, Η Γάτα άρχισε να γελάει σαρναστικά. Αλλά επειδή,
δεν ήθελε να την προσέξει ο Πινόκιο, έκανε ότι παντοποιεί τα μουστάκια της.
με τα πόδια της.

Δεν χρειάζεται να γελάτε. Αγρίεψε ο Πινόκιο. Δεν θα σας κάνω να τρέχουν
τα σάλια σας;

Κοιτάχτε, δεν είναι 5 χρυσά νομίσματα; Έδειξε με περηφάνεια τα νομίσματα,
που του χάρισε το Πυροβόλο.

Ακούσια η Αλεπού, ακούμπησε το κουτσό πόδι της στο έδαφος, και στάθηκε γιά
λίγο επάνω του. Η Γάτα άνοιξε τα τυφλά μάτια της, που αστραποβόλησαν , σαν
δύο πράσινα φώτα. Αλλά αμέσως το συλλογίστηκε, και έκλεισε τα βλεφαρά της.

Ο κουτός Πινόκιο, δεν παρατήρησε τίποτα.

Η Αλεπού , τον ρώτησε. Και τι θα κάνεις μάντ'α ταλεφτά;

Κατ'αρχήν, απάντησε ο Φασουλής, θα πάρω στον καλό μου Πατέρα , ένα καινούργιο

Παλτό, όλο από Ασήμι ,και Χρυσάφι, και με κουμπιά , από πολύτιμες Πέτρες.
Μετά, θα αγοράσω για μένα ένα Αλφαβητάριο.

Για σένα;

Βέβαια, θα πάω στο σχολείο, και θα είμαι επιμελής.

Κοίταξε με είπε η Αλεπού. Έχασα το πόδι μου, από την κουτή μάθηση.

Και εγώ πρώτη με τον αθώο μου ζήλο, στην μάθηση, έχασα το φως μου.

Εκείνη την στιγμή, πέταξε ένας Κότσουφας, και στάθηκε πάνω στο Φράχτη,

δίπλα στον δρόμο. Σφυριξε ένα τραγουδάκι που έλεγε.....

Μην εμπιστεύεσαι, αυτούς τους Συντρόφους μικρέ Πινόκιο.

Η κουτσή Αλεπού, και η τυφλή Γάτα, θέλουν να σε βλάψουν.

Ο φτωχός Κότσουφας, καλύτερα να είχε σιωπήσει. Η Γάτα , με ένα πήδημα, άρπαξε τον Κότσουφα, με τα κοφτερά της νύχια. Ο Δυστυχής φώναξε πεθαίνοντας είναι αλήθεια...

Μετά η Γάτα , του δάγκωσε το λαρύγγι, και τον έφαγε.

Μετά η πονηρή, έκλεισε τα μάτια της, και ξανάπαιξε τον ρόλο, της τυφλής.

Ο φτωχός Κότσουφας...είπε ο Πινόκιο. Δεν χρειαζόταν να το κάνεις αυτό.

Έπρεπε να του δώσω , ένα μάθημα. Στο Μέλλον πρέπει να φυλάγεται, να μην ανακατεύεται στην συζήτηση ξένων Ανθρώπων. Μιλώντας , είχαν κάνει αρκετό δρόμο, και πλησίαζαν, στο σπίτι του Τσεπέττο.

Σε μία στιγμή η Αλεπού σταμάτησε σαν να της ήρθε μία φαινή ιδέα.

Πινόκιο, θέλεις να πολλαπλασιάσεις τα λεφτά σου; Τι νομίζεις;

Θέλεις από αυτά τα ελεεινά χρυσά νομίσματα, να κάνεις εκατό , διακόσια, ή 2 χιλιάδες;

Φυσικά αλλά πως;

Δεν πηγαίνεις στο σπίτι αλλά μαζί μας .....

Για που;

Για το θαυμαστό χωράφι.

Όχι , Όχι, δεν το κάνω. Πάω σπίτι .Οπ Πατέρας μου με περιμένει από καιρό. Πόσο θα τρώμαξε χθές βράδυ, που δεν γύρισα στο σπίτι.....

Ήμουν πολύ άτακτος. Ο Γρύλος που μιλούσε , είχε δίκιο. Τίποτα δεν πάει καλά σ' αυτόν τον Κόσμο, για τα κακά παιδιά. Αυτό το έχω αισθανθεί στο κορμί μου. Πόση δυστυχία, σε μένα ήρθε... Δεν θα ξεχάσω ποτέ την τρομάρα μου από την θανατική κρίση, του διευθυντού Πυροβόλου Μπρ..... ανατριχιάζω, όταν το σκέπτομαι.

Αιτιών, είπε η Αλεπού πήγαινε στο σπίτι σου, αλλά θα έχεις χσεί την τύχη σου, από επιπολαιότητα.

Την έχεις χαμένη, συμπλήρωσε η Γάτα. Σκέφου καλά Πινόκιο είπε η Αλεπού, την τύχη σου την διώχνεις μακριά. Διώχνεις μακριά.... Διώχνεις μακριά...

επανελάβε σαν ηχώ η Γάτα. Τα πέντε σου χρυσά νομίσματα, θα γίνουν 20000--2000.2000 είπε η Γάτα.

Πως είναι δυνατόν ; ρώτησε ο Πινόκιο ανοίγοντας το στόμα του, από τη έκπληξη.

Αυτό εξηγείται αμέσως. Είπε η Αλεπού. Εσύ πηγαίνεις μαζί μας στο θαυμαστό χωράφι, εκεί σκάβεις μιά μικρή τρύπα, στο χώμα, και τοποθετείς ας πούμε ένα χρυσό νομίσμα, μέσα. Μετά κλείνεις την τρύπα, χύνεις και δυό κανάτες νερό επάνω, σκορπίζεις και λίγο αλάτι, και πηγαίνεις ήσυχα στο κρεβάτι σου. Κατά την δειάρκεια της νύχτας, το χρυσό νομίσμα βλασταίνει σαν ένας σπόρος ενός φυτού. Αυτό μεγαλώνει, ανθίζει, και φέρνει φρούτα. Το άλλο πρωί σηκώνεσαι πηγαίνεις στο θαυμαστό χωράφι, και δεν πιστεύεις στα μάτια σου. Εδώ στέκεται ένα δενδράκι, με χρυσά νομίσματα, τόσο πλούσια φορτωμένο, όπως μιά Δαμασκηλιά, γεμάτη Δαμάσκηνα. Ο Πινόνιο ξετρελλάθηκε..... Αν πάω στο θαυμαστό χωράφι,..... Αν τοποθετήσω, τα 5 μου χρυσά νομίσματα, πόσα θα έχω αύριο το πρωί;

Κανένας πιδ εύκολος λογαριασμός, νομίζω, είπε η Αλεπού. Μπορείς με τα χέρια να μετρήσεις. Εσύ τοποθετείς 5 χρυσά νομίσματα, που δίδουν 5 δενδράκια. Και τό καθένα, φέρνει το λιγώτερο 500 αστραφτερά νομίσματα.

5 φορές 500 είναι 2.500 αστραφτερά, στην τσέπη.....

Τι ωραία, Τι ωραία ... Φώναξε ο Πινόνιο, και έκανε από την χαρά του μιά κολοτούμπα. Εάν έχω 2.500 χρυσά, θα κρατήσω για μένα τα 2000, και τα άλλα 500, θα σα& τα χαρίσω.

Δεν χρειάζεται να μας χαρίσεις τίποτα, είπε η Αλεπού σχεδόν προσβεβλημένη. Ο Θεός μας προστατεύει..... Μας προστατεύει ... επανέλαβε σαν ήχώ η Γάτα.

Εμείς συνέχισε η Αλεπού, εργαζόμαστε μόνο για το καλό των άλλων.

Των άλλων επανέλαβε η Γάτα... και έγενεφε με το κεφάλι της.

Είσαστε λοιπόν πολύ καλοί άνθρωποι. Σκέφθηκε ο Πινόνιο.

Ο Πατέρας, το καινούργιο Παλτό, το Αλφαβητάριο, και όλες οι καλές σκέψεις, ξεχάστηκαν στην στιγμή.

Ελάτε. Είπε ο Πινόνιο, στους καινούργιους του φίλους. Ας πάμε όσο πιδ γρήγορα μπορούμε στο θαυμαστό χωράφι.

Στο Πανδοχείο, το κολλημένο Πουλί.

Όλη τήν ημέρα οι τρεις καλλιεργούσαν τα χρυσά δένδρα, όταν αργά το βράδυ πτώματα από την κούραση, έφθασαν στο Πανδοχείο Το Χρυσό Πουλί.

Εδώ θα μπορέσουμε να ξεκουραστούμε λιγάκι. Είπε η Αλεπού, και να φάμε κάτι απλό. Έπειτα να ξεκουραστούμε για κανα δυό ώρες. Θα μεσάνυχτα ξεκινάμε πάλι, ώστε το πρωί με την ανατολή του Ηλίου, να είμαστε στο θαυμαστό λειβάδι.

Μπήκαν στο Πανδοχείο, και κάθισαν σε ένα τραπέζι. Κανέννας τους δεν είχε όρεξη. Η φτωχή γάτα, υπέφερε από φοβερό στομαχόπονο, και δεν μπορούσε να ανεχθεί πέρα 30 μικρές πεστροφes με πατατίτσες, και λειωμένο βούτυρο. Επίσης 4 μερίδες αλλαντικά, από Σηιώτι. Την κάθε μερίδα, την μύριζε πρώτα, και αν λίγο ήταν νερούλη, έλεγε η Γνώστης της Γαστρονομίας αηδισμένη. Μυρίζει. Την πέταγε, και έπερνε άλλη. Μετά από τον μακρύ ποδαρδόδρομο, θα ήθελε η Αλεπού να φάει κάτι δυναμωτικό, αλλά ο γιατρός του είχε ορίσει ελαφρά τροφή. Γι' αυτό αρκέσθηκε σε ένα πιπεράτο λαγό, Λαχανικά, και μιά πλατέλα ψημένα πετεινάκια. Μετά από το πρώτο πιάτο παρήγγειλε, ένα ραγού από Πέρδικες, Ορτύκια, και ποδαράκια Βατράχων. Για τέλος έφαγε γλυκά Σταφύλια. Και μετά είπε.....Σταματώ....είναι πραγματικά μεγάλο βάσανο, να αναγκάζεται κανείς να φάει, χωρίς να έχει όρεξη.

Λιγώτερο έφαγε ο Πινόκιο. Αρκέσθηκε σε δύο καρύδια, και λίγο φωμάκι. Ο φτωχός Πινόκιο είχε διαρκώς στο μυαλό του το θαυμαστό λειβάδι, και τον προσεχή πλουτισμό του έτσι η ορεξή του είχε κοπεί. Μετά το φαί είπε η Αλεπού στον ξενοδόχο. Παρακαλώ δύο δωμάτια. Ένα για τον κύριο Πινόκιο, και ένα για μας τους δύο. Πριν συνεχίσουμε θέλουμε για κανα δυό ώρες να ξεκουραστούμε. Μην ξεχάσεις όμως λίγο πριν τα μεσάνυχτα, να μας ξυπνήσεις. Βεβαίως αξιότιμε κύριε θα γίνει. Είπε ο Πανδοχέας βλεφαρίζοντας τα μάτια με νόημα, στην Αλεπού, και την γάτα. Σαν να ήθελε να πεί. Κατάλαβα, άλλωστε είμαστε παλιοί γνωριμοί.

Ο Πινόκιο, έπεσε στο κρεβάτι, και αποκοιμήθηκε αμέσως και ονειρεύθηκε. Στο όνειρο είδε ότι ήταν ήδη στο θαυμαστό λειβάδι όπου αμέτρητα δένδρα ήσαν με κρεμασμένα χρυσά φλουριά. Ο άνεμος που φυσούσε άγγιζε τα φλουριά που χτυπούσαν μεταξύ τους και ηχούσαν σαν μικρά κουδουνάκια

Έλα Πινόκιο Βίμμ , Βίμμ. Έλα Πινόκιο πάρε , πάρε. Εκείνη την στιγμή που λο-
γάριαζε να απλώσει τα χέρια του, και να αρπάξει τα χρυσά καουδουνάκια , τρία
δυνατά χτυπήμα τα στην πόρτα τον ξύπνησαν. Ο Ξενοδόχος μπήκε στο δωμάτιο.
Το Ρολόι χτυπησε μεσάνυχτα.

Ξύπνησαν οι φίλοι μου;

Περισσότερο από ξύπνιοι. Έχουν ήδη ξεκινήσει, εδώ και δυό ώρες.

Γιατί είχαν τόσο βιασύνη;

Την κυρία Γάτα την ειδοποίησαν ότι ο μεγάλος γυιός της εξ ετίας χιονίστρας
στις πατούσες του, κινδύνευε η ζωή του.

Πλήρωσαν το γεύμα;

Που να το σκεφθούν κύριε Πινόκιο... Παραγνωρίζονται τέτοιοι ευγενείς άνθρωποι...

Αφού απο εσέ προσκαλέστηκαν έπρεπε να μην αρνηθούν την μεγαλοφυχία σας .

Θα ήταν μεγάλη αγένεια. Κρίμα-αυτή--

Κρίμα . Αυτή η αγένεια δεν θα ήταν για μένα κακή. Είπε ο Πινόκιο και έξυσε τ'
αυτό του. Άφησαν μήνυμα που θα με περιμένουν;

Στο θαυμαστό λειβάδι το πρωί με το χάρμα.

Με βαριά καρδιά πλήρωσε ο Πινόκιο τον λογαριασμό, με ένα από τα πέντε χρυσά
και εγκατέλειψε το Πανδοχείο.

Προχωρούσε πολύ σιγά , γιατί ήταν κατασκότεινα , και ούτε το χέρι του μπροστά
στα μάτια του δεν έβλεπε. Γύρω του απόλυτη σιωπή. Κανένα φύλλο πάνω στα δένδρα
δεν κουνιότανε. Μόνο μία κουκουβάγια πέρασε ξυστά πετώντας στην μύτη του.

Τρομαγμένος έκανε ένα πήδημα πίσω και φώναξε. Ποιος είναι εδώ;

Η Ηχώ της φωνής του αντήχησε στον γύρω λόφο από μακριά. Είναι εδώ... Εδώ..

Ενώ ψηλαφώντας προχωρούσε μπροστά είδε ξαφνικά ένα άτονο φως, Όταν έφθασε
κοντά, είδε πως ήταν ένα πολύ μικρό ζωάκι στην ρίζα ενός δένδρου, όπως ένα φ
φωτάκι της νύχτας σε μία διάφανη πορσελάνινη λάμπα. Έτσι φώτιζε το ζωάκι
με το αμυδρό του φως την βαθειά σκοτεινιά.

Ποιος εισαι εσύ;

Είμαι η σκιά του Γρύλου που μιλάει, απάντησε το ζωάκι , με φιλή λεπτή φωνούλα.
που μόνο τα φαντάσματα έχουν.

Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Πινόκιο.

Θέλω να σου δώσω μία καλή συμβουλή. Γύρισε πίσω με τα 5 χρυσά που έχεις
ακόμα πάνω σου και φέρτα στον φτωχό πατέρα σου, που κάθεται στο σπί-
τι και στεναχωριέται για σένα γιατί έχει τόσο πολύ καιρό να σε δει.

Κύριο ο πατέρας μου θα είναι ένας μεγάλος κύριος όταν θα του πάω 2000 χρυσά.
Μην τους εμπιστευεσαι παιδί μου ότι από σήμερα μέχρι αύριο θα σε κάνουν
πλούσιο. Είναι ή βλάκες ή απατεώνες. Ξίκουσε με και επέστρεψε.

Να επιστρέψω; Και για ποιο λόγο; Θα συνεχίσω.

Είναι αργά μέσα στην νύχτα.

Θα συνεχίσω.

Είναι σκοτεινά.

Θα συνεχίσω.

Είναι επικίνδυνος ο δρόμος.

Θα συνεχίσω.

Σκέφου ότι εξ αιτίας της ισχυρογνωμοσύνης κάποιος αργά ή γρήγορα θα μεταπι-
νοιώσει.

Πάντα οι ίδιες κουβέντες. Καλή νύχτα γέρο γρύλε.

Καλή νύχτα. Ο ουρανός να σε φυλάει από ληστές, και κακοκαιρία.

Πινόκιο πέφτει στα χέρια των Ληστών

Εν τούτοις, σκεφτότανε ο Πινόκιο συνεχίζοντας το δρόμο του, η αλήθεια είναι, ότι εμείς τα φτωχά παιδιά δεν είμαστε καθόλου ελαφρομυαλοι.

Όλοι μας επιπλήττουν και μας προτρέπουν με αυστηρότητα, και καλές παρεμβάσεις φαντάζονται, πως είναι οι δάσκαλοι μας όπως ο Γρύλλος που μιλάει.

Επειδή εγώ δεν άκουσα τις προειδοποιήσεις του, ποιός ξέρει, κατά τήν γνώμη του τι βολερό θα μου συμβεί. Ληστές; Αν θέλουν ως έρθουν. Ε και λοιπόν;

Δεν πιστεύω στους ληστές, που έχουν επινοηθεί από τους γονείς για να φοβούνται τα παιδιά, και να μην βγαίνουν νύχτα από το σπίτι. Και εάν εγώ, συναντήσω

Ληστές, δεν θα φοβηθώ καθόλου. Ούτε στο όνειρο. Θα κεντευθυνθώ προς αυτούς, και θα τους αποπάρω. Κύριοι Ληστές τι θέλετε από μένα; Εγώ δεν χωρατεύω.

Κατάλαβατε; Πηγαίνετε στον Διάβολο. Εάν έτσι θαρραλλέα τους συναντήσωσι γουρα θα φοβηθούν πολύ. Αλλά στην περίπτωση που είναι τόσο αυθαδείς και παραμείνουν, τότε εγώ, θα το σκάσω τρέχοντας, σαν πουλί.

Ο Πινόκιο δεν πρόφθασε να ολοκληρώσει την σκέψη του, πίσω από αυτόν ένας θόρυβος ελαφρός ακούσθηκε πίσω— στον θόρυβο. Γύρισε και αντίκρισε, δύο σκοτεινές μορφές περικαλυμμένες με μαύρα σακιά του κάρβουνου οι οποίες στις μύτες των ποδιών τους περπατούσαν πίσω του.

Ληστές...πραγματικά...σκέφθηκε ο Πινόκιο φοβισμένος και επειδή τόσο γρήγορα, δεν μπορούσε να βρεί, καμιά κρυψώνα, έχωσε τα 5 χρυσά στο στόμα του, κάτω από τη γλώσσα του. Μετά θέλησε να τρέξει για να ξεφύγει. Αλλά δεν έκανε ούτε τρία βήματα, και αισθάνθηκε να τον πιάνουν από τους ώμους, και να τον κρατούν σφιχτά. Δύο φικλές απειλητικές φωνές ούρλιαζαν. Τα λεφτά σου, ή την ζωή σου...

Με τα χρυσά στο στόμα δεν μπορούσε φυσικά ο Πινόκιο να μιλήσει. Στεκότανε για αυτό βουβός, και προσπαθούσε να δώσει να κατάλάβουν οι Ληστές με-χετρωμετέ που τα μάτια τους μέσα από τις σχισμές των ράσων φεγγοβολούσαν, πως ήταν ένας νεαρός ξύλινος φασουλής που δεν είχε δεκάρα τσακιστί στην τσέπη του. Εμπρός βγάλε έξω το χρήμα. Απελπισμένος κουνούσε ο Πινόκιο το κεφάλι, και έδειχνε τα άδεια χέρια του.

Βγάλε έξω το χρυσάφι— χρήμα, γιατί αλλιώς θα πεθάνεις.

είαπείλησε ο μεγαλύτερος από τους Ληστές. Θα πεθάνεις. επανέλαβε ο άλλος.
μετά το ίδιο θα συμβεί στον πατέρα σου.

Όχι... Όχι μην κάνετε τίποτα στον φτωχό μου πατέρα. Φώναξε ο Πινόκιο απελπισμέ-
νος αλλά μαζί με τα λόγια του κροτάλισσαν τα χρυσά στο στόμα του.

Απατεώνα, κάτω από την γλώσσα σου έχεις κρύψει τα χρυσά. Φτύστα γρήγορα.
Ο Πινόκιο, παρέμενε βουβός.

Αλλά ώστε δεν θέλεις Πρόσεχε... και φτύστα....

Οι Ληστές προσπαθούσαν να ανοίξουν το στόμα του Φασουλή πιέζοντάς το.

Τον έβλεπαν στο χώμα, και ο μικρότερος Ληστής και με τα δυό τα χέρια του,
του τραβούσε την μύτη, ενώ ο μεγαλύτερος με όλη του την δύναμη, του τραβούσε
την κάτω σιαγόνα για να ανοίξει το στόμα του. Αλλά το στόμα του Πινόκιο,
ήταν από πολύ καλό ξύλο, και έκλεινε τόσο σφιχτά σαν μία κοφτερή δαγκάνα.

Τότε ο μικρός Ληστής πήρε ένα μαχαίρι και προσπαθούσε να το βάλει ανάμεσα
στα στα χείλη τους αντιστήριγμα, ώστε να το ανοίξει. Ο Πινόκιο κατάλαβε τι
συνέβαινε, και ξαφνικά πετάχθηκε και δάγκωσε το χέρι του Ληστή που ήταν ολισθηρό.
Ο ηδισμένος έφτυσε, και παραξενεύθηκε γιατί δεν ήταν χέρι ανθρώπου, αλλά

χέρι ποδαίρι γάτας. Τότε επωφελήθηκε από την στιγμιαία συγχυση του αντιπάλου του,
και τον εξαπόστειλε από πάνω του. Με ένα γιγαντιαίο πήδημα πάνω από τους θάμνους,
σώθηκε ο Πινόκιο, τρέχοντας με όλη την δύναμη που είχαν τα ποδαίρια του στο ελεύ-
θερο λειβάδι. Οι Ληστές έτρεχαν από πίσω του, όπως ο σκύλος πίσω από ένα
φτωχό λαγουδάκι.

Τρεις ώρες βόστηξε το αγριο κυνηγητό. Ο Πινόκιο άρχισε βαθμιαία, να χάνει
την αναπνοή του. στην ανάγκη του, σκαρφάλωσε σε μία κουκουναριά και κήθησε
στο ψηλότερο κλαδί της. Οι Ληστές προσπάθησαν επίσης να σκαρφώσουν, για
να φτάσουν τον Πινόκιο, αλλά μόλις που κατάφεραν να φτάσουν στα μισά του δένδρου
Μετά γλίστρησαν κάτω στο έδαφος. με γδαρμένα τα χέρια και τα πόδια. Αλλά δεν
έμειναν για πολύ ήσυχοι. Γρήγορα μάζεψαν ένα δεμάτι ξερά φρύγανα, και τα άναψαν
στην ρίζα του δένδρου. Οι φλόγες έγλειψαν ήδη τον κορμό και έκαψαν τα χαμηλότερα
κλαδιά. Ευχαριστημένοι, περίμεναν τώρα τον Πινόκιο να πέσει από τον δένδρο
νεκρός πνιγμένος από τους καπνούς. Ο Πινόκιο είδε μπροστά του την μοίρα του.
Ο φόβος του θανάτου, τον έφερε στα ακόμα ψηλότερα κλαδιά. Έδωσε ένα πήδημα

Στην άλλη πλευρά που ήταν οι Ληστές και ο κορμός και γόταν στο έδαφος,
το πήδημα του θανάτου πέτυχε. Χωρίς κανένα τραύμα και χωρίς αναβολή,
μύνησε να τρέχει πάνω από τα θάμνα στα χωράφια. Οι δύο διώκτες του, ξανάρχισαν
και τον κυνηγάνε ακούραστοι. Βαθμιαία, άρχισε να χαράζει, και ο Πινόκιο βρέθηκε
μπροστά σε μία βαθιά τάφρο. Ήταν γεμάτη μέχρι επάνω με βρώμικο νερό. Τι να
κάνει; Ένα, Δύο, Τρία. μέτρησε ο Φασουλής. Πήρε φόρα και πήδησε απέναντι.
Οι Ληστές θέλησαν να κάνουν το ίδιο, αλλά λογαριάσαν λάθος. Πλάτω. Πέσανε μέσα στο
νερό. Ο Πινόκιο άκουσε το Πλάφ... και τους φώναξε σαρκαστικά. Ευχάριστο μπάνιο.
κύριοι Ληστές. Έπειτα συνέχισε να τρέχει. Ήλπιζε ότι οι Ληστές θα είχαν πνιγεί.
Όμως όταν γύρισε να κοιτάξει πίσω του είδε πως τον είχαν πάρει πάλι στο κυνήγι.
Ήταν χωμένοι ακόμα μέσα στα σακιά και το νερό έπεφτε από πάνω τους στην γή.

Η μεγάλη Βελουδιλή.

Ο Πινόκιο έχασε το θάρρος του. Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν, και ήταν έτοιμος να σωριασθεί στο χώμα, όταν αντίκρισε μακριά μέσα σε ένα πρόσκινο δι- λειβάδι, κοντά σε ένα μικρό δασάκι, ένα μικρό άσπρο σπίτι. Ήταν φωτισμένο και έλαμπε στο κρουνό φως του ήπιου ήλιου.

Εάν καταφέρω να φτάσω μέχρι αυτό το σπίτι, ίσως θα έχω σωθεί. Με μία τελευταία προσπάθεια, τρικάλιζοντας, συνέχισε να τρέχει. Μετά από μόλις ώρα, στεκόταν κομ- μιλώντας και χτυπούσε την πόρτα. Πόρτα δεν κινήθηκε. Χτύπησε ακόμα δυνατό- τερα, γιατί άκουγε τα βήματα, και τις αναπνοές των διώκτων του. Σιωπή....

Απελευθερωμένο το ξύλινο αγόρι, χτυπούσε την πόρτα, με το κεφάλι του και τα χέ- ρια του. Τότε εμφανίστηκε στο παράθυρο, μία παλιή- πολύ όμορφη γυναίκα.

Ήχε χρυσά μαλλιά, και ένα πρόσωπο, τόσο τρυφερό και άσπρο, όπως μία κέρμη ειγούρα. Τα μάτια της ήταν κλειστά, και τα χέρια της τα είχε σταυρωμένα, μπροστά στο στήθος της. Χωρίς να κινήσει τα χέρια της, με μία φωνή από άλλο κόσμο, είπε τη γυναίκα: Αυτό το σπίτι δεν κατοικεί κανείς εδώ και είναι προσημ- νασμένο.

Άνοιξε μου σε παρακαλώ, είπε ο Πινόκιο κλαίγοντας με λυγμούς.

Είμαι εκτός παθιά... .

Είσαι παθιά; Πως είσαι τότε στο παράθυρο;

Επιμένω το φέρετρό μου να με μεταφέρει μακριά.

Και με αυτό τα λόγια, η γυναίκα εξαφανίστηκε, και το παράθυρο έκλεισε χωρίς θόρυβο.

Ο φανό κορβίτσι με τα χρυσά μαλλιά, άνοιξε μου σε παρακαλώ για χάρη σου και σουβού. Σωπώντας το υπαχό κριό που το κυνηγούν οι λιητές και βλέπουν τον... . πούλουν ήθελε να πει, αλλά ήδη τον είχαν αρπάξει, και με άγριες γροιλίζοντας σαν σκύλοι, φώναζαν. Τώρα σε έχουμε στα χέρια μας.

Φουλής είδε τον θάνατο μπροστά-- μπροστά του, άρχισε να σπρταράει τόσο ομνηστικά, που οι κινήσεις στη ξύλινη ποδιά του έτριζαν, και τα χρυσά μέ-
σα στο στόμα του κροτάλιζαν.

Λοιπόν θα ανοίξεις το στόμα σου ή όχι; Δεν απαντάς; Δεν πειράζει, είμαστε έτοιμοι για σένα. Τρόβηξαν δυο κοφτερά μεγάλα μαχαίρια, και άρχισαν με λύσσα να τον χτυπούν στο σώμα. Αλλά για καλή του τύχη, επειδή ήταν από πολύ καλό θύλο φτιαγμένος, οι λάμες των μαχαίριών έπασαν, και βρέθηκαν έμβρόντητοι, να κρατούν στη χέρι τους τις λαβές.

Τελικά νομίζω, είπε ο ένας από αυτούς, θα πρέπει να τον κρεμάσουμε.

Κρεμάσουμε... επανέλαβε ο άλλος.

Του έδεσαν τα χέρια πίσω, και τον οδήγησαν στο δάσος. Εκεί ήταν ένα ψηλό δέντρο που υπερείχε από τα άλλα και το ονόμαζαν η μεγάλη Βελανιδιά. Οι δύο Φύλοι, τοποθέτησαν στο θύμα τους ένα μεγάλο σχοινί στο λαιμό, έρριξαν τις δύο ελεύθε-
θες άκρες του στο χαμηλότερο κλάδι του δένδρου, και τρόβηξαν τον Φουλή, ψηλά στο κενό. Μετά κάθισαν στο γρυσίδι, και περίμεναν τον Φουλή, να τα τινάξει--
τινάξει. Αλλά μετά από τρεις ώρες, ο Πινόκιο, είχε τα μάτια ανοιχτά και το στόμα κλειστό. Μόνο που τώρα κουνιόντουσαν τα πόδια πιο αργά από πριν.

Οι ληστές κουράστηκαν από την ανμονή. Σηκώθηκαν από το γρυσίδι, και του φώναξαν. Γείσου θάνατο ανδρείκελο... γύριο το πρωί θα ξανάρθουμε. Μέχρι τότε θα έχεις ανοίξει το στόμα σου. Και έφυγαν.

Σε λίγο ένας βόρεινος άνεμος άρχισε να φυσάει που ανήμεσα στα κλαδιά και φύλλα σφύριζε, και τον φτωχό κρεμασμένο Πινόκιο, πότε από την μία πλευρά του δένδρου, πότε από την άλλη κτυπούσε. Όπως το σήμαντρο της εκ-
κλησίας στις γιορτές έτσι και αυτός κλωρούσε κρεμασμένος. Αυτό τον έκανε να πονάει γιατί το σχοινί γύρω από το λαιμό του του έσφιγγε το λαιμό, και του έκλεινε την αναπνοή. Ο Πινόκιο αγωνιζόταν να αναπνεύσει. Τα μάτια του άρχισαν να θαμπώνουν, αισθανόταν ότι ο θάνατος πλησίαζε, όμως είχε ακόμα την ελπίδα ότι κάποι θα γινόταν και θα ελευθερονόταν. Ήλπιζε και ήλπιζε, όμως κανένας δεν φαινόταν. Τότε του ήρθε στο μυαλό του ο πατέρας του. Αχ αγάπημένο πατέρα να ήσουν εδώ... είπε σχεδόν πεθασμένος. Μετά δεν είπε πλέον τίποτα. Έκλεισε τα μάτια, άνοιξε το στόμα, τέντωσε τα πόδια και κουνήθηκε λίγο ακόμα, και μετά στάθηκε αλύγιστος.

Το κορίτσι με τα χρυσά μαλλιά.

Εκείνη την στιγμή, που ο Πινδίκιο πίστευε πως ήταν νεκρός παρά ζωντανός, το κορίτσι με τα χρυσά μαλλιά, ξαναβγήκε στο παράθυρο. Είχε λυπηθεί τον φτωχό Φασουλή, που χτυπημένος από τον άνεμο, πέρα δώθε κουνιόταν. Χτύπησε τρεις φορές παλαμάκια με τα χέρια της, και με το πόδι της άλλες τρεις φορές το πάτωμα. Αμέσως ακούσθηκε ένα δυνατό θρόισμα φτερών, και ένα μεγάλο Γεράκι, πέταξε κοντά της, και στάθηκε στην άκρη του παραθύρου. Το διατάσσεται ωραία μου Νεράιδα; Ρώτησε το Γεράκι, και έγυρε με σεβασμό το Φέφες. ράμφος. Το κορίτσι με τα χρυσά μαλλιά πράγματι, ήταν μιιά καλόκαρδη Νεράιδα, που πάνω από χίλια χρόνια κατοικούσε στο σπιτάκι, στην άκρη του Δάσους.

Βλέπεις τον Φασουλή, που κρέμεται στην μεγάλη Βελανιδιά;

Τον βλέπω αξιότιμη κυρία.

Ωραία. Πέταξε αμέσως εκεί, κόψε με το δυνατό σου ράμφος με το δόλο να είναι κρεμασμένος, και ακουμπησέ τον με προσοχή κάτω στο γρασίδι.

Γρήγορο σαν τον άνεμο πέταξε το Γεράκι, και μετά από δύο λεπτά γύρισε με την είδηση.

Έβλεπα ότι με διατάξατε....

Σε ποιιά κατάσταση βρήκες τον Φασουλή; Ζει ακόμα;

Ήταν και δεν ήταν πεθαμένος. Μόλις δάγκωσα, και έκοψα τους κόμπους, αναστέναξε ελαφρά. Τώρα είναι καλύτερα ελπίζω.

Η Νεράιδα ξαναχτύπησε τα χέρια και το πάτωμα με το πόδι της δυό φορές. Μετά από λίγο εμφανίσθηκε ένας μεγαλοπρεπής σκύλος ράτσα Πούντελ που περπατούσε σαν άνθρωπος. Φορούσε μιιά ηγεμονική Διβρέα μαξά. Στο κεφάλι του μιιά πολύ ωραία περούκα με μακριές μπούκλες κεπαζόταν με ένα τρίνοχο καπέλλο με χρυσά δαντελένια γαλόνια. Το σοκολατί βελουδένιο σακκάκι ήταν στολισμένο με κουμπιά, από πολύτιμες πέτρες. Είχε δύο βαθειές τσέπες στις οποίες το πιστό σκυλί φτέβελαζε-- στοίβαζε τα κόκκιλα που η κυρία του του έδινε για να φάει.

Κόκκινα νεφρά βελούδινα ποντελόνια γκρι μεταξωτές κήλτσες, και ένα ζευγάρι κήτσες- δερμάτινες μπότες συμπλήρωναν την κομψή εμφάνισή του.

Γρηγόρη Μεντόρο, είπε η Νερσίδα στο Πούντελ. Ζέψε το όμορφο αμάξι, και πήγαινε στο δασάκι. Κάτω από την μεγάλη βελανιδιά στο γρασίδι- κρέτασε βρισκεται ένας μισοπεθνημένος Φασουλής σηκωσε τον, και βάλτον προσεχτικιά στη μανιλάρι του αμαξιο, και φέρτον εδώ. Κατάλαβες; Γι'ασημάδι πως όλα τα είχε καταλάβει και κούνησε την ουρά, και έφυγε τρέχοντας γρηγόρη. Μετά από αυτό ξεκίνησε μι'αφω αποστράπτουσα όσπρη άμαξα με μανιλάρια γεμισμένα με κρέμα γάλακτος και σκεπαμένα με φτερά, από πικραδείσια πουλιά. Εκτό ζευγάρι ποντίκια έσερναν την άμαξα. Στην θέση του αμαξά καθόταν το Πούντελ. Μιστίγωνε τον κέρ με το μιστίγιο, όπως ένας αμαξάς. Φοβόταν μήπως αργήσει.

Δεν πέρασε ένα τέταρτο, και η άμαξα γύρισε πίσω η Νερσίδα περίμενε στο κεφαλόσκυλο, πήρε τον φτωχό φασουλή στην αγκαλιά της, και τον έφερε στο επάνω δωμάτιο με ταπεταρία από μαργαριταρόριζα. Μέσω φώνηξε τους φημισμένους γιατρούς της περιοχής. Περυθός άρχισαν να έρχονται ο ένας μετά τον άλλον, ένα Κοράκι, μι'α Κουκουβάγια, και ένας Γρύλος.

Η Νερσίδα τους υποδέχθηκε δίπλα στο κρεβάτι του φασουλή, και είπε. Θα επιθυμούσα να πληροφορηθώ από τους κυρίους αν ο φτωχός φασουλής, είναι ζωντανός, ή νεκρός. Πρώτος έπιασε τον σφυγμό του Πινόκιο το Κοράκι. Ψηλόφισε την μύτη, και τα μικρά δάχτυλα των ποδιών. Και μετά από ένα μεγάλο διάστημα εξέτασε είπε σοβαρά. Κατά την ταπεινή μου γνώμη, ο φασουλής είναι νεκρός. Βεβλώς αν δεν ήταν νεκρός, θα είχαμε την βεβαιότητα πως είναι ζωντανός.

Λυπούμαι απέρνται. είπε η Κουκουβάγια. Θα διαφωνήσω με τον σεβαστό φίλο και συντροφο του κύριο Κοράκι. Κατά την γνώμη μου, ο φασουλής ζει ακόμα. Εάν δεν είναι ζωντανός, τότε θα έχουμε την βεβαιότητα, πως είναι νεκρός. Και ποιόν είναι η δική σας εκτίμησης απευθύνθηκε στον κύριο Γρύλο, η Νερσίδα. Η γνώμη μου είναι, πως ένας συνετός γιατρός θα πρέπει να σιωπά, αν δεν ξέρει τι να πει. Κατά τα άλλα δεν είμαι ξένος για αυτόν τον φασουλή. Τον γνωρίζω ήδη εδώ και μεγάλο διάστημα. Ο Πινόκιο που μέχρι τώρα ξερός σαν ένα πτηνό

κὸ κομμάτι ξύλο στὸ κρεβάτι καθότανε , σιποθύνθηκε μὲ πῦρ , καὶ τὸ κρεβά-
τι ἄρχισε νὰ σειέται .

αὐτὸς ὁ Φασουλῆς ἐδῶ , συνέχισε ὁ Γρόλος εἶναι ἕνας πραγματικὸς ἀλήτης .
Τὴ μάτιν τοῦ Πινδκιο ἄστραφταν ὅπως τὴ εἶχε μισοκλεισμένον . Μάλιστα ὅταν
εἶδε τὸν Γρόλο , τὴ ἐκνήκλεισε σφιχτῶ
εἶναι ἕνα χυμῆνο κομμάτι . Ἐνός κοχυρογνώμων μικροπρατεῶνας , ἕνας ὀρνιθίας .
Ὁ Πινδκιο κρύφθηκε κἄτω ἀπὸ τὸ πᾶλωμα .

αὐτὸς ὁ Φασουλῆς εἶναι ἕνας ἀνάγωγος νεκρός , που ἔφερε τὸν πατέρα του στὸ
ἔσχατο σημεῖο τῆς θάλασσας . Τότε σκοβοθήκε στὸ ὄματιο ἕνας οὐρανὸς λυγμῶς
καὶ κλῆμμα .

Ἡ Νερφιδὸν ἔβουρε τὸ πᾶλωμα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Πινδκιο , καὶ εἶδε νὰ τρέχουν
στὴ μάγουλα τοῦ Πινδκιο ποτῆμι τὴ δάκρυα . Ὅταν ἕνας πεθῆμένος κλαίει , εἶναι
ἕνα σίγουρο σημεῖο πως θὰ ἀναρρώσει . ἀνήγγειλε θριαμβικῶς τὸ Κορῆκι .

Λυπούμε ἀπέραντα θὰ ἀναφωνήσω πάλι μὲ ἄλλο μὲ ἄλλο με τὸν σεβαστὸ φίλο καὶ σύντροφο
κύριο Κορῆκι εἶπε ἡ κουκουβάγια . Ὅταν ἕνας πεθῆμένος κλαίει , τότε μπορούμε
τελικῶς νὰ ἀποφασίσουμε , ὅτι με τὸ στανιὸ εἶναι πεθῆμένος .

Οι Μεκροθύφτες, το φέρν, και η μακριά μύτη.

Μόλις οι τρεις Γιωτροί έφυγαν, η Νερσίδον πλησίωσε στο κρεβάτι του Πινόκιο και έβλε το χέρι της στο μετωπό του. Αντελήφθηκε πως είχε υψηλό πυρετό. Από ένα χρυσό κομοδίνο, έφερε μιά άσπρη σκόνη, την διέλυσε σε ένα ποτήρι με νερό, και την πρόσφερε στον Πινόκιο λέγοντας.

Πιές το αυτό, και αύριο θα είσαι καλά.

Έχει γεύση γλυκιά ή πικρή;

Πικρή αλλά θα σου κάνει καλό.

Δέν μου αρέσουν τα πικρά.

Υπνικουέ με και πιές το.

Δεν μπορώ να το ανεχθώ είναι πικρό.

Πιές το, και μετά θα σου δώσω, ένα κομμάτι ζάχαρη, και θα φύγει η πικρή γεύση.

Που είναι η ζάχαρη;

Εδώ είπε η Νερσίδον και του έδειξε ένα χρυσό κουτί.

Θέλω πρώτα την ζάχαρη, και μετά θα πιώ αυτό το πικρό πράγμα.

Μου το υπόσχεσαι;

Ναι.....

Η Νερσίδον του έδωσε το κομμάτι την ζάχαρη. Ο Πινόκιο την έβλε γρήγορα στο στόμα του, την έσπασε και την κατέπιε αμέσως. Μετά με ευχαρίστηση έγλυψε γύρω, γύρω, τα χείλια του με την γλώσσα του. Ικανοποιημένος είπε. Εάν η ζάχαρη ήταν φάρμακο, θα ήμουν με χερσά άρρωστος.

Κράτησε τώρα την υποσχέση σου, και πιές το φάρμακο γιατί να γίνεις καλά.

Ο πρόθυμος πήρε το ποτήρι στο χέρι του, και το μύρισε. Μετά το ακούμπησε στη χείλη του, το ξαναμύρισε και είπε....

Είναι πικρά πολύ πικρό. Δεν μπορώ να το πιώ.

Αυτό δεν το ξέρεις. Δεν προσπάρθηκες καθόλου. Το κοιτάζω, το μυρίζω...

Πρώτα άλλο ένα κομμάτι ζάχαρη, και μετά θα το πιώ.

~~Αυτό-δεν-θε-ξέρεις-δεν-προσπάρθηκες-καθόλου-~~

Με την υπομονή μιας πραγματικής μητέρας, του έβλε στο στόμα, ένα δεύτερο κομμάτι ζάχαρη, και του πρόσφερε ξανά το ποτήρι.

Δεν μπορώ να το πιώ, κλάμμήρισε ο Πινόκιο.

τί όχι;

Με ενοχλεί το πουκουλένιο πύλωμα στα πόδια μου.

Η νεράιδα έβγαλε το πύλωμα.

Και όμως παρά όλα αυτά δεν μπορώ να το πιώ.

Τί δεν σε ευχαριστεί τώρα;

Η πόρτα είναι μισάνοιχτη, με ενοχλεί.

Η νεράιδα πήγε και έκλεισε την πόρτα. Τότε ο Πινόκιο, κλαίγοντας με λυγμούς,

φέλλισε. Όχι καθόλου, όχι δεν το πίνω το πικρό πράγμα. Δεν το πίνω. όχι.

όχι. όχι.

Άγπητό μου παιδί θα το μετανοιώσεις.

Μου είναι αδιάφορο.

Είμαι πολύ άρρωστος.

Μου είναι αδιάφορο.

Με τόσο υψηλό πυρετό σε λίγες ώρες θα πεθάνεις.

Μου είναι αδιάφορο.

Δεν φοβάσαι τον θάνατο;

Εγώ φόβο; Καλύτερα να πεθάνω παρά να πιώ αυτό το φριχτό φάρμακο.

Σιγανή άνοιξε η πόρτα. Τεσσερις μαύροι Άγγολί ήρθαν μέσα κουβαλώντας ένα μαρό φέρετρο.

Τι θέλουν αυτοί εδώ; Θώνηξε ο Πινόκιο, και αναστημάθηκε από το κρεβάτι, τρομαγμένος.

Θέλουμε να σε πάρουμε είπες πιά χωνφόδες μεγάλος από τους μαύρους Άγγολί.

Εμένα να πάρετε; Δεν είμαι πεθαμένος.

Όχι ακόμα, αλλά δεν θα διαρκέσει πολύ. Βλέπεις, δεν ήπιες το φάρμακο που θα σε γιάτρευε.

Άγπημένη Νεράιδα, ικέτεψε ο Πινόκιο. Δος μου γρήγορα το ποτήρι γρήγορα γρήγορα γρήγορα. Δεν θέλω να πεθάνω. Όχι δεν θέλω να πεθάνω.

Με τα δύο του χέρια έπιωσε το ποτήρι και το άδειασε όλο με μία ρουφηξιό.

α έτσι είπαν οι Άγγολί. Άδικο ήρθαμε σήμερα. Μουρμουρίζοντας διάφορες βρισιές γύρισαν με το φέρετρο και βγήκαν από την πόρτα.

Μετά από λίγα λεπτά ο Πινόκιο πετάχθηκε από το κρεβάτι ήσυχος και χαρούμενος.

Οι Φασουλήδες σπάνια αρρωσταίνουν, αλλά και πολύ γρήγορα γίνονται καλά.

Όταν η Νερνίδα τον είδεν τρυγίρην μέσον στο δωμάτιο με ζωηράδον, του εείπε. Δουλόδον το φάρμακό μου σε βοήθησε οργανωτικά;

Και βέβαιον, νοσηνομοι συν νηξενγεννήθηκον.

Γι'ατί με ἄφησες ν' σε πικρακλώω τόσο πολύ γι'ένν το πιείς;

Έτσι κίνουν όλ'α τ'α παιδιά. Περισσότερο φόβο έχουν γι'α το φάρμακο παρά γι'α την αρρώστιον.

Προπή σ'α. Βοεΐς κουτά παιδι, έπρεπε ν' σκέφτεστε πως ένν μικρό φάρμακο πρέπει ν' το πίνετε ευχαρίστως, γι'ατί σ'α σώζει από την αρρώστιον, και πιθανόν από το θάνατο.

Ναι... άλλη φορά δεν θ'α σε αφήσω ν' με πικρακλώ'ς τόσο ώρον. Δεν χρειάζεσθαι τ'α παρά ν' σκεφθώ τους μύρους Ληγούς... Τότε πίνω ν' μέσως το ποτήρι και σβούπ μέσον το φάρμακο.

Κάτ'αε τώρον κονθ'α μου, και διηγήσομε πως βρέθηκες κυνηγημένος από τους Ληστές.

Ο Πινόκιο ἄρχισε... Έτσι έγινε... Ο Διευθυντής Βουθ Ληρύγγι, μου έδωσε πέντε χρυσά νομίσματα και είπε. Ναι. Δώσε α'α στον πατέρα σου. Αλλά στο δρόμο συνάντησ'α την Άλεπού, και την Γ'ατα. Δύο έντιμα άτομα. Μου είπαν θέλεις τ'α πέντε χρυσά σου νομίσματα ν' γίνουν 1000, η 2000 ; "Εάν μαζί μας θ'α σε οδηγήσομε στο χωράφι των θουμάτων. Τότε εγώ είπα ναι π'αμε... Και εκείνοι είπαν. Θ'α καταλάβομε στο κολλημένο πουλί, και τ'α Μεσόνυχτα ξεκινάμε.

Όταν ξύπνησ'α, αυτοί δεν ήταν στο ξενοδοχείο, είχαν φύγει. Τότε έτρεξα μέσον στην νύχτα. Ήταν κ'ατακόδτεινον. Στο δρόμο συνάντησ'α δύο ληστές μέσον σε μύρον σκι'α. Φώνηζ'α τ'α λεφτά σου η την ζωή σου. Κούνησ'α το κεφάλι χωρίς ν' μιλήσω, γι'ατί μέσον στο στόμα μου είχαν χώσει τ'α χρυσά. Τότε ο ένν από τους δύο ληστές θέλησε ν' βάλει στό στόμα μου ένν μαχαίρι, αλλά του δ'αγκωσ'α το χέρι. ΟΤότε εέφτυσα με νηδ'α γι'ατί είδα πως είχαν δ'αγκώσ'αει πατούσ'α Γ'ατας. Ήπειτα οι ληστές ἄρχισ'α ν' τρέχουν πίσω μου. Έτρεχα με όλες μου τις δυνάμεις, αλλά με πρόλαβ'α, και με έπι'ασ'α, και με κρέμασ'α στο δ. εντρο στο δ'αος. Μετά φεύγοντας μου είπαν. Το πρωί που θ'α ξανήρθ'α θομε θ'α σου ν'νοίξομε το στόμα και θ'α ν'πιάσομε το χρυσά.

Που έχεις τώρον τ'α χρυσά νομίσματα; ρώτησε η Νερνίδα.

Χάθηκ'α ν' φεύθηκα ο Πινόκιο. Τ'α είχε μέσον στην τσέπη του.

Μόλις ξεστόμισε το φέμν, ή αρκετό μακριά μύτη του μεγάλωσε δύο δάχτυλα.

Που τν έχασες;

Στο Δάσος, εκεί στην βελανιδιά.

Με το δεύτερο φέμν, μεγάλωσε η μύτη του περισσότερο.

Εάν τν έχασες στο Δάσος μπορούμε νν ψάξουμε νν τν βρούμε. Ότι χάνεται

σ' αυτό το Δάσος ξαναβρίσκεται. τώρν μου ήρθε μιλιάδεν. ξαναφεύθηκε

ο Φασουλής. Δέν τν έχασα αλλά πρόσεχτην τν κατόπινα μαζί με το Φάρμακο.

Με το τρίτο φέμν έγινε η μύτη του τόσο μακριά, ώστε ο φτωχός Πινόκιο

ούτε στο δωμάτιο δεν μπορούσε νν γυρίσει. Χτυπούσε η μύτη του στο κρεβάτι,

στο παράθυρο, στον τοίχο, στην πόρτη. Ευτυχώς, που η Νερνίδα, πρόσεχε, γιατί

με την άκρη της μύτης του θν της είχε βγάλει το μάτι.

Η μύτη όλο και μεγάλωνε. Ο Πινόκιο είχε τόσο έκπληκτο πρόσωπο, ώστε

έκανε την Νερνίδα νν αρχίσει νν γελεί.

Φελικά ρώτησε ο Φασουλής.

Γιατί γελάς;

Γιό τν φεμντά σου.

Που ξέρεις ότι είπα φέμντα;

Άγνωπτό μου παιδί μέσως κατανόησενει κανείς τν φέμντα, άλλοτε έχουν μικρά

πόδια, και άλλοτε μακριά μύτη. Τν δικόσου ανήκουν στην δεύτερη κατηγορία.

αν μπορούσε από την ντροπή του, θν χωνόταν σε μία ποντικότρυπα.

Ήθελε νν φύγει από εκεί, αλλά η μύτη του ήταν τόσο μακριά, ουτε μέχρι

την πόρτη δεν μπορούσε νν φθάσει.